

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIAL

RESTART UHELNÝCH SKLADŮ
PODLE ROBERTA HLAVICI

BŘEZEN 2015 / ZDARMA

MLÁDEŽ DFP 2015
MÁ VÍTEŽE

EXTRA ZE ZÁKULISÍ SPORTOVNĚ-
TECHNICKÉ KOMISE

HOBBY VYSLANCI
Z PLÁŽE

Koho nehřeje fotbal,
toho zahřejeme my

 Pražská teplotárenská
Bezpečné teplo vašeho domova

Pražská teplotárenská a.s. • Partyzánská 1/7 • Praha 7 • www.ptas.cz

str. **2–5**

ROZHOVOR

ROBERT HLAVICA: STRŮJCE
VZESTUPU „UHELEK“

str. **8–10**

MLÁDEŽ

DĚTSKÝ FOTBALOVÝ
POHÁR 2015

str. **22–23**

HISTORIE

KDYŽ HVĚZDA ULOVILA
PŘEDSEDU

Vážení čtenáři,

všimli jste si, že projekty Pražského fotbalového svazu díky skvělému marketingu dávno přesahují hranice hlavního města?

Stačí se podívat na dva, které mají prostor v tomto vydání Speciálu. Pátý ročník Dětského fotbalového poháru opět přilákal rekordní počet účastníků a součástí finálového turnaje byla i autogramiáda spartána Jakuba Brabce. Jasný kontakt od předsedy PFS Dušana Svobody, vždyť je jedním z lídrů úřadujícího mistra, řeknete si možná. Jenže to je omyl. Stoper z Letné je jen jednou ze čtyř tváří projektů a ty zbylé rozhodně nechodí bavit fanoušky do zmíněné části Prahy.

Navíc další z akcí, které pražský svaz rozjel a zainteresovaní lidé jí věnují tolik energie, podporují osobnosti, jež nemají s Pražským fotbalovým svazem mnoho společného. Jmenovitě kouč Jablonce Jaroslav Šilhavý a toho času fotbalový duchodce Petr Švancara jako správný patriot hrdě se hlásící k Brnu.

Za tichého sledování snahy zástupců PFS věřím, že dosavadní přesah viditelnosti akcí není konečný! Věřte i vy!

Lukáš Vrkoč
editor

POD PALBOU

str. **6**

ROZHODČÍ DOMINIK MULTERER

EXTRA

str. **12–13**

JAN MADĚRA VYPRÁVÍ O STK

LEGENDA

str. **14–15**

JAROSLAV CEJP

MLÁDEŽ

TALENT JAN VRKOTA

str. **16**

OSOBNOSTI O PROJEKTU NNNH str. **18–19**

TRÉNINK

str. **20–21**

TRENDY SVĚTOVÉHO FOTBALU II.

KLUB

str. **24–25**

TJ SOKOL ŘEPY

HOBBY

str. **26–27**

PLÁŽOVÍ FOTBALISTÉ ZE SLIVENCE

FOTO MĚSÍCE

str. **28**

+ WEB PFS

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI PFS

DNES **iDNES.cz**

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL

ROČNÍK VI. – BŘEZEN | VYDÁVÁ: Pražský fotbalový svaz (PFS), Kozi 915/7, P. O. Box 2, 110 15 Praha 1 | KONTAKT: 733 141 394, PFSpecial@seznam.cz | REDAKCE – EDITOR: Lukáš Vrkoč
| SPOLUPRACOVNÍCI: Jakub Masák (marketing), Radim Trusina, Štěpán Šimůnek a Miloslav Jenšík (texty), Ondřej Hanuš, Pavel Jiřík st. a Pavel Slaviček (foto), Soňa Charvátová (korektury), Antonín Plachý | GRAFICKÁ ÚPRAVA, TISK: PRESCO GROUP, a. s., Máčova 21, 120 00 Praha 2 | DISTRIBUCE: GRAND PRINC MEDIA, a. s. | NÁKLAD: 5500 ks. ISSN 1805–2541
| FOTO NA OBÁLCE: Ondřej Hanuš

A man with light brown hair and a beard, wearing a black Adidas jacket with white stripes on the sleeves, is gesturing with his right hand. He is looking upwards and to the right. The background is a blurred outdoor setting, possibly a stadium.

ROZHOVOR

HRÁČE BYCH POSLAL NA VOJNU. ASPOŇ NA MĚSÍC

ZAŽÍVÁ PRVNÍ ŠTACI U TÝMU DOSPĚLÝCH A S ODEPISOVANÝMI UHELNÝMI SKLADY SE DRŽÍ VE ŠPIČCE. V ČEM JE KOUZLO TRENÉRA ROBERTA HLAVICI?

TEXT: RADIM TRUSINA FOTO: ONDŘEJ HANUŠ, PAVEL JIŘÍK ST.

Emotivní člověk Robert Hlavica rozhodně je!

Na nabídku vést Uhelné sklady kývl s tím, že jde trénovat do I. A třídy. Jenže mužstvo se na jaře 2013 nečekaně a zcela na poslední chvíli zachránilo v Pražská teplárenská přeboru a od té doby patří do špičky soutěže: v první sezoně pod ROBERTEM HLAVICOU skončilo třetí, ze stejné pozice odstartovalo i teď do jarních odvet. Restart „Uhelek“ se devětáctiletému kouči náramně podařil. „Kdybych nevěřil tomu, že je to možné, ani bych do Uhelek nešel,“ tvrdí Hlavica, bývalý nekompromisní stoper, který je známý svou upřímností i velkou dávkou emocí během zápasů.

■ I když jste podle svých slov věřil, že se oživení skomírajícího klubu může podařit, nejste trochu překvapení z toho, jak dobře na tom výsledkově už druhou sezonu jste? Nejsem překvapený, ale také to není jen moje zásluha. Je to zásluha hráčů – bez nich bychom nebyli tam, kde jsme. Úspěchy jsou vždycky hráčů, porážky jsou trenéra. Tak to funguje a bude fungovat.

■ Ale nějakou zásluhu na vzestupu Uhelných skladů přece máte, ne? Odhadl byste to v procentech? Řekl bych tak padesát procent.

■ V čem je vaše hlavní role?

Na začátku jsem přivedl hráče, které jsem trénoval v mládeži, znám je od malička, jejich rodinné zázemí, charakter. Věřil jsem jim. Potřeboval jsem mladé kluky, abychom mančaft dobře složili věkově i s výhledem do budoucnosti. Obvolal jsem asi šedesát kluků. U těch, co přišli, jsem věděl, že mají kvalitu na to, abychom hráli minimálně prostředek přeboru.

■ Vždyť jste počítal s tím, že Uhelné sklady sestoupí, ne? To mi vysvětlíte. Ano, cíl byl vyhrát I. A třídu, už jsme se chystali na skupinu B, i hráči to brali tak, že jdou do I. A třídy. Jenže přebor se na Uhelkách v posledním kole zachránil, o to to bylo lepší.

■ V jednom z rozhovorů jste říkal, že jste sháněl hráče i na zastávce autobusu... Tak to opravdu bylo. (usmívá se) Lepili jsme to, jak se dalo. Z předchozího týmu zbyl jen Zilvar, Zmeškal, Snoppek, Stolf a Kopecký. Zbytek hráčů jsme museli sehnat během pár týdnů.

■ To se povedlo, hráči vás do Uhelných skladů následovali. Dá se říct, jaké jsou vaše základní trenérské principy, kterých se držíte? Pro mě jsou důležité dvě věci: aby fungovala kabina a aby měli hráči morální charakter. Jako trenér můžu

Zažil jsem výborně fungující kabiny, ale taky úplně jiný přístup k mladým hráčům. Měli jsme pokoru, která dnes mladým klukům často chybí. Všem bych přál minimálně měsíční přijímač na vojně, aby viděli. Vždyť se dnes hádají dva kluci, leden 1994 a únor 1994 o to, kdo vezme míče. Nebo když jsem si přečetl váš rozhovor s útočníkem Tempa Nwogem, že prý mu Lukáš Zilvar nepřijde tak rychlý. To si ale neuvědomuje, že Zilvarovi je 33 let, zatímco jemu dvacet. Že je Zilvar táta od rodiny a on už v jeho letech dávno fotbal hrát nemusí, protože může vážit sto kilo. To je ta pokora.

■ Vy jste na vojně byl. Mluvíte o ní v kabině často? To nemá cenu, ti kluci jsou dnes úplně někde jinde. Byl jsem na vojně rok, po třech dnech služby jsem sundal kanady a šel hrát třetí ligu. Něco takového si oni vůbec nedokážou představit. Už v sedmnácti letech

kách za tu dobu, co tady jsem, moc problémů našťestí nebylo.

■ Ještě vám nebylo čtyřicet. Jste s hráči kamarád?

Beru to tak, že jsme na jedné lodi, ne že já jsem šéf a oni se ze mě musí zbláznit. Starší kluci mi tykají, protože ode mě nejsou věkově daleko. U těch mladších je to jiné, tam už je přece jen rozdíl dvaceti let.

■ Na pivo s nimi tedy nechodíte?

Ne, jen při zápisném a rozlučce. Vydržím hodinu a jdu.

■ Říká se o vás, že jste hodně upřímný. Je to pravda?

Všechno říkám hned a na rovinu, v kabině a přede všemi.

■ Jaké na to máte reakce?

Když zavřu dveře od kabiny, tak asi schytám ty nejhorší nadávky, ale to já neslyším. (usmívá se) Ani mě to nerozhodí. Jsem výbušný typ, jak to cítím, tak to ze mě lítá. Zápasů, ve kterých jsme propadli, abych musel vletět do kabiny a křičet, bylo našťestí minimálně.

■ Po posledním podzimním zápase na Tempu, který jste vyhráli 4:3, jste ale hráče moc nešetřil...

Vedli jsme 4:1, pak to hráči vzali: Jsme třetí, zblázníte se z nás. Ale tak to nefunguje. Kdyby se hrálo pět minut nastavení, ještě jsme tam prohráli.

■ Zatrénujete si ještě někdy s týmem?

Ne, já už mám místo nohou roxory. (směje se) Buď jsem trenér, nebo jsem hráč. Někdy s randamač, to ještě jo, ale že bych s nimi trénoval pořád, to je podle mě blbě. Už si musím držet trochu odstup.

■ Když vás tak poslouchám – není vám líto, že jste opustil hráčskou kabínu?

„Byl jsem na vojně rok, po třech dnech služby jsem sundal kanady a šel hrát třetí ligu.“

před hráči blekotat páté přes deváté, ale když nebudou chtít oni, tak to nikam nevede. Přebor je amatérská soutěž, nemám páky na pokuty, nemám peníze na motivační složku – to jen občas, když jeden náš sponzor, který má Uhelky rád a koupil nám třeba dresy, dá jednou za čas nějaké peníze za vyhraný zápas – proto je důležitá kabina a mezilidské vztahy.

■ Předpokládám, že v tomhle hodně vzpomínáte na dobu, kdy jste sám hrál. Je to tak?

jsem hrál divizi za Meteor. Přišel jsem do kabiny a nejstaršímu hráči jsem vykal, odtáhl jsem brány, ne ty současné hliníkové, ale pěkně staré, železné. Vzal jsem balony, byl jsem div rád, že jsem nedostal facku, a po tréninku jsem musel být hned v hospodě a koukat se, jak staří hrají karty.

■ Dnes to v kabinách funguje úplně jinak. Zasahujete nějak do jejího života?

Nechávám to na klucích, když je problém, tak do toho říznu. Ale na Uhel-

Pokud se ptáte, kdo pozvedl Uhelné sklady, pak se na něj koukáte.

Chvilka klidu na lavičce Uhelek.

To mi líto je. Na hráčské období rád vzpomínám. Přišel jsem, vytáhl si kopáčky z igelitky, staral se jen o sebe, odehrál zápas a nazdar. Teď zodpovídám za celý mančaft a dost věcí kolem něj. Řeším věci před zápasem, po zápase. Jako hráč jsem šel po zápase akorát slavit.

■ **Taky jste zažil spoustu trenérů. Kdo na vás zapůsobil?**

Je pravda, že jsem zažil mraky kvalitních trenérů: Adamíček, Kmoch, Notin, Jelínek, Mikuš, Klouček, Konta... Z každého jsem si vzal něco, ale byli i tací, od kterých jsem si nevzal vůbec nic.

■ **Například?**

Když trenér řval: Nevymejšlej! Pamatuju si pokyny v zácih: Nesmíš překročit půlku! Kopni to dopředu! Hlavně nevymejšlej! Chci po hráčích, aby byli kreativní a taky do toho dali trochu emocí. Fotbal není opera, jak říká můj kamarád.

„Hráč si emoce může vybit na hřišti, jenže co trenér? Ten nemá vybití. Po zápasech bývám jako trenér víc unavený, než jsem býval jako hráč.“

■ **Když jste u emocí, tak zrovna vy jste známý bouřlivák. Už jste se zklidnil, což bylo před rokem jedno z vašich předsevzetí?**

Celkem jo, ne? (Obrací se na vedle sedícího vedoucího Uhelných skladů Martina Kozla, který nesouhlasně kroutí hlavou) Tak ne! (směje se) Já zápasy hrozně prožívám, prožíval jsem je jako hráč, prožívám je i teď. Rozdíl je v tom, že hráč si emoce může vybit na hřišti, jenže co trenér? Ten nemá vybití. Po zápasech bývám jako trenér víc unavený, než jsem býval jako hráč. Fakt.

■ **Jak tedy ventilujete emoce během zápasů?**

Většinou nadávám tady Martinovi. (směje se) (Kozel: Huláká kolem sebe

na každého, je úplně jedno, kdo vedle něj zrovna stojí.)

■ **Jste v transu a ani si to pak nepamatujete?**

V transu jsem, pamatuju si jen důležité věci. Vždycky jsem to tak měl, když jsem ale trénoval žáky, kde není takový tlak na výsledek, bylo to klidnější. I když uznávám, že i tam jsem se dokázal někdy rozparádít.

■ **Jak se vlastně připravujete na zápas? Býváte nervózní?**

Kvůli tomu jsme změnili hrací čas z neděle odpoledne zpátky na sobotní dopoledne. Když jsem se dostal v pátek večer na chatu, tak v sobotu večer už se mnou nic nebylo. Přemýšlel jsem o zápase, v neděli už jsme museli jet dopoledne do Prahy, byl jsem nervózní, jak to dopadne. Bylo to pro mě čekání na nedělní odpoledne. Teď se bude hrát od 11 hodin, před námi bude mít předzápas příprava, klub začíná fungovat, jak má. Dřív jsem byl od soboty v tenzi, teď to skončí.

■ **A po zápasech už neslavíte jako dřív?**

Někdy si ani nedám pivo, táhne mě to domů, protože jsem pořád na fotbale. Ale už ani hráči neslaví. Dají si jídlo a rozjedou se. Zápasy už si nedohrávají. To my jsme je dohrávali i dva dny, táhli jsme Jinonicemi a nic nás nezastavilo. (usmívá se) Taky jsme se u toho občas pohádali, ale pomohlo to. Takhle se pěstuje parta, která má pak fungovat i na hřišti.

■ **Co se týče fotbalu, tak jste milovník starých časů, že?**

Protože bych řekl, že nikdo nic lepšího ještě nevymyslel. Když někdo dělá kolektivní sport, měl by jeden vědět, co čeká od toho druhého. My jsme chodili na tréninky o tři hodiny dřív, hráli jsme tenis, z něj jsme šli rovnou do kabiny. Byli jsme pořád spolu. Dnes je prostě jiná doba. Já jsem typ klasického srd-

caře, ale teď jsou moderní trendy, fyzioterapeuti, atletičtí trenéři, kondiční trenéři a někdy i mentální trenéři... Copak my jsme měli něco podobného? Vzali jsme si balon a šli jsme to tři hodiny mydlit na škváru. Teď si spíš frajeři pustí Facebook, dají si popcorn a koukají se na televizi.

■ **Kabina opravdu funguje na jiných principech než dřív, to už jsme probrali. A co moderní prvky ve hře? Jak se na ně díváte?**

Co se týče hry, myslím, že hrajeme atraktivně a moderně – v podstatě se čtyřmi útočníky. Obecně bych ale řekl, že fotbal je poměrně jednoduchá hra, akorát se z ní někdy dělá velká věda na úrovni vysoké školy. Buď fotbal umíš, nebo neumíš.

■ **V mládeži, u které jste léta působil, to ale takhle neplatí, ne?**

V mládeži se to snaží víc podchytit, jenže je problém, že málokdo umí zaplatit fundované trenéry. Ti musí u mládeže trávit na hřišti a po turnajích víc času než trenéři dospělých. V dnešní době, kdy složenky čouhají z kaskády každou chvíli, to za tři tisíce korun měsíčně dělají jen velcí srdcaři.

■ **Mluvíli jsme o věcech, na které hodně dbáte. Co vám jako trenérovi chybí?**

Určitě sebeovládání.

■ **Takže třeba kouříte na lavičce?**

Na lavičce nekouřím... (Kozel: To není tak docela pravda. Někdy je tak vytočený, že už nemá komu vynadat a musel by někoho praštit, že si radši zapálí a ani o tom neví. Ale je to lepší, než aby vběhl na hřiště a někoho nakopl.)

■ **Chtěl by stoper Hlavica hrát pod trenérem Hlavickou?**

(vypálí) Asi jo!

■ **A nevidilo by vám, že chce trenér Hlavica radši vyhrát 5:4 než 1:0?**

Hráčská i trenérská filozofie je jiná. Já byl typ obránce, který si dokázal ořvat ostatní, aby táhli i dozadu. Jako trenér chci ale radši vyhrát 5:4. Je ale pravda, že jsem už byl dohodnutý s Petrem Johanou, že by k nám šel, aby mladé kluky trochu ▶

MOJI ÚTOČNÍCI

Zdeněk Zmeškal a Lukáš Zilvar, po podzimu nejlepší kanonýr Pražská teplárenská přeboru a známý rychlík, který často cvičí a motá soupeřovy obrany. Co o svých útočnících, které mu leckdo závidí, říká trenér Robert Hlavica?

O ZMEŠKALOVÍ

„Těžší z toho, jak ofenzivně hrajeme. On fotbal cítí trochu jinak, je to výborný fotbalista, ale složitý. Je třeba neoblíbený u diváků, protože pořád roztahuje ruce, ale já si říkám, kdo jiný by dal 19 gólů za půl sezony? U nás nikdo. Zdeněk je zvláštní povaha, měl by pozitivněji mluvit na mladé hráče, ale už se hodně srovnal. Musel si uvědomit, že hraje přebor a ne druhou ligu, že mu spoluhráči některé situace nepřipraví tak, jak by si představoval. Je to bezpochyby hráč na vyšší soutěž, má instinkt zabijáka a čuch na góly.“

O ZILVAROVÍ

„Ať si o něm někdo říká, že nedává góly, ale já ho mám rád. Když jsme hráli přáteláky proti týmům z vyšších soutěží, tak měl z našeho týmu jasně nejlepší pohyb a nasazení – a to má doma malé dítě a už nezvládá tolik trénovat. Nemá to tak jako Zdeněk Zmeškal, že by si chladnokrevně položil gólmana a dával to do prázdné branky, ale pro mančaft je obrovsky důležitý. Během dvaceti minut utaví obránce, jen si s ním za tu dobu zkuste deset sprintů. V podstatě se dá říct, že jeho góly nepotřebujeme (na podzim jich dal Zilvar v přeboru 7), je platný jinak a neuvěřitelným způsobem. Navíc je to charakterově dobrý kluk. Sice nikdy nikam nepříjde včas, ale to k němu patří.“

usměrnil. Byli jsme spolu na vojně. Nakonec z toho sešlo. Mít ale takového hráče, měli bychom teď o šest bodů víc a v půlce sezony bychom vedli tabulku.

■ **Dá se podle vás obecně o Pražskou teplečenskou přebor říct, že je atraktivní?**

Myslím, že je. Jak tým, že není tak svázaný taktikou, tak reklamou, kterou mu děláte na webu i tímhle časopisem. Je to neskutečně medializovaná soutěž, v tomhle směru je to top úroveň.

■ **Vy jste ambiciózní trenér, není vám přebor malý?**

Co se týče Uhelek, tak chceme být do třetího místa, abychom měli šanci na divizi. Pokud by se sehnaly peníze, tak by mě to lákalo. Máme mladé hráče, tak proč by si to nezkusili? Kluci přijedou někam do Nového Boru, rozhodčí jim nebudou přát, diváci nadávat do Pražáků, ať si to zkusí a vidí, jaký je fotbalový.

■ **Ostatně je na to připravujete už skladbou přátelských zápasů, kdy chcete hrát proti divizím či týmům ze třetí ligy.**

Chceme se přece měřit s lepšími týmy, ne? Tempo v těchto soutěžích je vyšší než v přeboru. Proti takovým soupeřům se musí hrát na jeden dva doteky. Když si tohle pak kluci vezmou k srdci v přeboru,

KDO JE ROBERT HLAVICA?

Narodil se 13. ledna 1976. Od žáků byl ve Spartě, v 17 letech odešel hrát divizi do Meteoru. Následovaly štače: Karlovy Vary (třetí liga), Motorlet (divize), Mělník (třetí liga), Vyšehrad (třetí liga), Uhelnské sklady (divize) a Sparta Košiče v I. A třídě. „Začal jsem a skončil Spartou,” směje se Hlavica, který přestal hrát už ve 28 letech. „To jsem začal trénovat v Motorletu ročník 1993 a po půl roce jsem zjistil, že dělám dvě věci a žádnou úplně naplno. Trénování mě bavilo, tak jsem se do něj vrhl.”

V Motorletu prošel jako kouč všemi mládežnickými kategoriemi, působil i v Dukle. „Myslím, že je dobře, když si trenér zkusí všechny úrovně fotbalu. Ty zkušenosti se vám můžou hodit. Jenže dnes chtějí trenéři po kariéře fotbalisty začínat hned ve druhé lize,” říká. Uhelnské sklady jsou prvním klubem, kde vede mužský tým.

násobně se jim to vrátí. Proč hrát přátelák s I. B třídou a dát jim 7:0? To nám nic nedá. Máme se pak plácet po ramenou, jak jsme dobří? Ani nevěřím, že je to prospěšné pro psychiku týmu. Stejně tak že když třikrát po sobě dostanete pět gólů, že to zasloumá s psychikou mužstva. Z takových výsledků by se měli hráči hlavně poučit.

■ **Vy jste to jako hráč dotáhl do třetí ligy. Neměl jste na víc?**

Byl jsem na zkoušce ve druholigové Poštorné. Jeli jsme tam tři stoperi: já, Honza Šimr, co dnes hraje za Vrsovice, a Martin Jiránek. Koho myslíte, že tam vzali?

■ **Tipoval bych Jiráňka...**

(směje se) No, a my s Honzou frčeli pěkně vlakem zpátky do Prahy. Jiránek se v Poštorné nastartoval a udělal kariéru. Ale upřímně: já nebyl žádný extra hráč. Byl jsem poctivý a důrazný, to jsou dva atributy, které vy-

žaduju od hráčů. Nedávno mi bývalý spoluhráč Viktor Stareček na staré gardě říkal: Roberte, ty jsi měl akorát jednu kličku, takovou zasekáváčku.

■ **Jaké máte vůbec trenérské ambice?**

Umím si klidně představit, že zase půjdu trénovat zpátky k mládeži. Víím, že u fotbalu budu, jedno v jaké kategorii. Chci, aby můj tým byl nahoře, ale sám žádné trenérské ambice nemám. ■

INZERCE

kasa.cz

jděte rovnou ke kase

Osobní přístup v prodejně internetového obchodu.

V každé prodejně **KASAHOUSE** můžete využít náš školený personál.

**TISÍCE
POLOŽEK**
za internetové
ceny skladem

5 MINUT
bleskurychlé
odbavení

**REKLAMACE
DO 30 DNÍ**
řešíme výměnou

www.kasa.cz

Skorkovská 1511, 198 00 Praha 9-Černý Most
V Oblouku 266, 251 01 Průhonice/Čestlice

PO-PÁ 8-20
SO-NE 9-19

841 800 800

POD PALBOU

UKÁZAL NA MĚ COLLINA!

ROZHODČÍ DOMINIK MULTERER V PRAVIDELNÉM DOTAZNÍKU

TEXT: LUKÁŠ VRKOČ FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

„Fotbal bez diváků je jako pivo bez pěny,“ říká DOMINIK MULTERER a nabádá fanoušky, aby se snažili své názory ventilovat slušnou formou.

■ **Prozraďte něco o sobě... Co děláte, kde jste studoval, jaké máte koníčky?** V současné době pracuji v bance a k tomu ještě druhým rokem dálkově studuji cestovní ruch na Vysoké škole obchodní v Praze. Přes den vysedávám v práci a o víkendů běhám po hřišti, případně trávím čas ve škole. Zbytek volného času plně věnuji přítelkyni a psovi. Pokud se přece jen najde nějaká volná chvilka, rád si zajdu do posilovny nebo posedím s přáteli.

■ **Kde a jak jste se dozvěděl o možnosti stát se rozhodčím a jak dlouho trvalo, než jste poprvé písal?**

První myšlenka stát se rozhodčím se dostavila po tom, co jsem přestal aktivně fotbal hrát a na webu PFS na mě ukázal Collina a řekl: Staň se fotbalovým rozhodčím! Tak jsem se jím stal. (směje se) Chodil jsem každý druhý týden do akademie rozhodčích a potom složil testy. Pro začátek jsem odřídil několik utkání přípravek a žáků. Můj první zápas dospělých jsem odřídil přesně v den mých osmnáctých narozenin.

■ **Jak se udržujete v kondici?**

Jelikož samotné běhání mě nikdy příliš neoslovovalo, snažím se vyhledávat spíše jiné sportovní aktivity, ideálně si zahrát fotbal nebo už dříve zmíněnou posilovnu.

■ **Kam se chcete jako rozhodčí dostat a co vás k tomu motivuje?**

Pískání jsem vždycky bral jako koníčka a mojí prioritou bylo vždy odvést poctivý výkon – takový, jaký bych sám jako hráč od rozhodčího očekával. Vždycky jsem si říkal, že pokud na to budu mít, šance dostat se dál jednou přijde. A jelikož už několikrát přišla, dostal jsem se až do přeboru, který pro mě byl dá se říct záchytným bodem, kterého jsem toužil dosáhnout. V současné době jsem spokojený, snažím se na sobě pracovat a zlepšovat se. Pokud na to budu mít, neříkám, že by mě nelákalo zabrousit i do vyšších soutěží.

■ **Charakterizujte svůj styl pískání...** Stejně jako hráči hrají někdy více útočně a někdy více brání, i rozhodčí musí styl přizpůsobit vývoji utkání.

Obecně se snažím zachovávat co největší plynulost hry, a spíše než pískat úzkostlivě mám tendenci banální zákroky a drobnější fauly přehlížet. Obecně i z pozice diváka mám radši tvrdší a bojovnější hru.

■ **Řekl jste si někdy po utkání větu: „To byl můj poslední zápas!“ Kolikrát a proč?**

Noooo, tak to se budu muset hodně zamyslet, abych na tuto otázku odpověděl pravdivě. Pokud mě paměť neklame, tak tuto větu jsem z úst nikdy nevypustil. Nejsem typ člověka, který se vzdává. Tím však neříkám, že fotbal někdy nedovede zkazit člověku náladu.

■ **Jakou radu byste dal začínajícím rozhodčím?**

V první řadě bych chtěl všem začínajícím rozhodčím popřát hodně štěstí. Za mě je rada velmi jednoduchá, přistupujte ke každému utkání svědomitě, žádné utkání nepodceňujte a snažte se ho dle vašeho vědomí a svědomí odřídít co nejlépe. Snažte se držet zkušenějších kolegů, dejte na jejich rady a doporučení a z každého zápasu si něco odneste. Především ty nejsložitější zápasy vám dávají největší možnost rozvoje. ■

KOLEGA

PETR DAVID
SE VÁS PTÁ...

■ Co bys vzkázal všem divákům, kteří nedokážou nic jiného než vulgárně nadávat rozhodčím, zvláště pak v situaci, kdy rozhodčí rozhodl zcela správně?

Chvilu, kdy víte, že jste rozhodli správně, a přesto sklídíte nadávky od diváků, jsou velmi nepříjemné a bohužel se jim nedá vyhnout. Diváci, uvědomte si, že rozhodčí se vždy snaží mít ideální postavení a maximální koncentraci, aby dokázal správně rozhodnout a danou situaci posoudit. Při vaší maximální snaze sníst klobásu tak, abyste si nezašpinili tričko, máte daleko složitější pozici pro posouzení dané situace. Proto situace, která se vám může zdát naprosto jednoznačná, může být ve finále úplně jinak, než jak jste ji viděli. Emoce k fotbalu patří a fotbal bez diváků by byl jako pivo bez pěny, nicméně občas neuškodí nechat si svůj názor pro sebe nebo ho podat alespoň trochu slušnější formou.

ZEPTEJTE SE KOLEGY ERIKA HLAVÁČKA Z PŘÍŠTÍHO DOTAZNÍKU ÚPLNĚ NA COKOLIV!

■ Kdybys chtěl vyrazit na pivo do některé z restaurací / hospod na pražských fotbalových hřištích, kam by ses vydal? A proč?

DLAŽDIČSKO ASFALTÉRSKÉ PRÁCE

• chodníky • vozovky • pěší zóny

**REKONSTRUKCE
OPRAVY
VÝSTAVBA**

**ASFALTÉRSKÉ
PRÁCE**

opravy výtluků
a pokládky
souvislých ploch
litým asfaltem
i obalovanou drtí
(živicí)

Vesele si šlapu po chodníku z DAPu

Sarajevská 17, Praha 2, 120 00, tel.: 222 560 202, fax: 222 560 404
e-mail: dap@mbox.vol.cz, www.dap.cz

MLÁDEŽ

ŠAMPION: ZŠ ŽERNOSECKÁ

PÁTÝ ROČNÍK DĚTSKÉHO FOTBALOVÉHO POHÁRU SKONČIL

TEXT: PFS FOTO: ARCHIV

Finálový turnaj v krásné sportovní hale ZŠ Petřiny-jih zakončil již V. ročník Dětského fotbalového poháru pro žáky I. a II. tříd základních škol. Turnaj, který pravidelně organizuje Pražský fotbalový svaz ve spolupráci s Asociací školních sportovních klubů (AŠSK) a za podpory Magistrátu hl. města Prahy, už zná svého vítěze. Pro rok 2015 je jím tým ZŠ Žernosecká.

Celkem devět nejlepších týmů, které prošly sítí kvalifikačních a semi-finálových turnajů, se v reprezentativní petřinské hale utkalo nejen o medaile a poháry pro vítěze, ale rovněž o speciální zážitek v podobě nástupu s hráči v rámci malého pražského derby mezi Bohemians Praha 1905 a FK Dukla Praha a odehrání minizápasu v jeho poločasové přestávce. „Jsem velice rád, že každým rokem přibývá týmů, které se Dětského fotbalo-

vého poháru účastní. Věřím, že si děti samotná utkání i atmosféru turnaje užívají, protože v tomto věku hrají hlavně pro zábavu a potěšení. Je naší povinností děti ke sportování a fotbalu přivést a snažit se tak neustále rozšiřovat členskou základnu pražských klubů,“ řekl předseda PFS Dušan Svoboda. Před zraky desítek rodičů odehráli v rámci vyvrcholení letošního ročníku malí fotbalisté a malé fotbalistky skvělá utkání, jejichž spo-

lečným znakem bylo mimořádné nadšení pro hru. To velmi často vedlo k velmi dramatickým soubojům, kde o výsledku nebylo jasno do posledních vteřin. Ve skupině třech nejlepších týmů finálového turnaje spolu sehráli vyrovnaná utkání žáci ZŠ Eden, ZŠ Jílovská a ZŠ Žernosecká. Z celkového vítězství se nakonec radoval tým ZŠ Žernosecká před ZŠ Jílovská.

Velkým zážitkem pro všechny zúčastněné děti bylo i setkání s jedním z patronů Dětského fotbalového poháru Jakubem Brabcem, hráčem Sparty Praha a členem kádru reprezentace ČR U21, který společně se zástupci PFS předal nejlepším týmům poháry a zasloužené medaile.

„Vzpomněl jsem si tady na dětství, kdy jsem také takhle hrál na halových turnajích. Bylo pro mě zpestření vidět ty děti, jaký mají zápal do hry. Je to opravdu hezké,“ řekl o zážitku z finálového turnaje, který vybočuje z běžné rutiny profesionálního fotbalisty, Jakub Brabec. Po slavnostním vyhlášení nemohla chybět autogramiáda spartánského fotbalisty, na níž rozdál na stovku podpisů.

Dva nejlepší týmy z letošního ročníku obdržely rovněž speciální sady dresů, ve kterých v neděli 22. března měly doprovodit na hřiště hráče Bohemians Praha 1905 a Dukly Praha a o poločasové pauze odehrát na ploše vršovického Ďolíčku slíbený vzájemný minizápas před několikatisícovou kulisou. ■▶

Stejně jako každý rok byly i letos připraveny poháry a další ceny.

Součástí finálového turnaje byla i autogramiáda Jakuba Brabce.

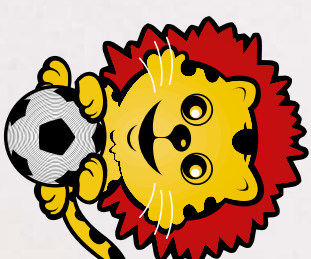
DFP 2015 V ČÍSLECH

Místa, kde se hrálo: 4 Turnaje: 13 Týmy: 78 Zápasy: 261 Branky: 889 Hráči: 707	Poznámka: Rovných 45 procent účastníků nebylo dosud registrováno v žádném fotbalovém klubu.
--	---

ZŠ ŽERNOSECKÁ

VÍTĚZ DFP 2015

Bauer

výrobce sportovních pohárů

**POHÁRY, TROFEJE, MEDAILE
SKLENĚNÉ TROFEJE, PLAKETY
FIGURKY, SOŠKY, TALÍŘE, VĚNCE
KOKARDY, EMBLÉMY, DIPLOMY
LASEROVÉ GRAVÍROVÁNÍ
POTISK TROFEJÍ**

**PRODEJNY: 2x PRAHA, OSTRAVA, LIBEREC
ROŽNOV p. R., BRATISLAVA**

SLEVA 25% PRO KLUBY SDRUŽENÉ V PFS

www.pohary-bauer.cz

EXTRA

FUNKCIONÁŘI JSOU DNES ČESTNĚJŠÍ

JAN MADĚRA, ČLEN SPORTOVNĚ-TECHNICKÉ KOMISE, VYPRÁVÍ
O NEOPRÁVNĚNÝCH STARTECH V PRAZE I MORÁLCE ZÁSTUPCŮ KLUBŮ

TEXT: RADIM TRUSINA FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Už léta je členem skupiny, která je sice poměrně nenápadná, zato ale velmi důležitá: JAN MADĚRA je jedním z pěti mužů, kteří zasedají ve Sportovně-technické komisi (STK) Pražského fotbalového svazu. To oni musí schválit každý výsledek, projít zápis z každého zápasu, který organizuje PFS, připravují termínovou listinu, hlídají, jestli fotbalisté nenastupují neoprávněně. „Někdy je to nevděčná práce, ale důležitá,“ říká 68letý Maděra, který je známý spíše jako dlouholetý předseda klubu ABC Braník. Tuhle funkci na konci února opustil, v STK zůstává.

■ **Už víte, co budete dělat příští středu v 15 hodin?**

(usmívá se) To by mělo být zasedání STK, ne? Za ta léta, co jsem jejím členem, si to už pamatuji přesně.

■ **Umíte si představit, že byste ve středu odpoledne během sezony dělali něco jiného?**

Tak pochopitelně by si člověk vždycky uměl zařídit jiný program, ale mě STK baví.

■ **Jak dlouho vlastně takhle trávíte středeční odpoledne?**

Přesně vám to neřeknu, bude to tak patnáct let.

■ **V čem je STK důležitá, proč bez ní pražský fotbal nemůže existovat?**

Jsme důležití stejně jako jakákoliv jiná komise. Dohlížíme na sportovně-technickou organizaci soutěží. Dáváme pozor, aby hráči nenastupovali neoprávněně, aby byly řádně vyplněné zápisy, aby oddíly i rozhodčí splňovali veškeré náležitosti. Pokud ne, plynou z toho pokuty a tresty. Nejvyšší jsou za černé starty a nenatočení videa v přeboru. Jsme ale rozumní. Dám příklad: když fotbalista hraje neoprávněně, nejdřív na ten klub upozorníme. Pokud se

přiznají, je trest poloviční. Takže místo šesti tisíc korun, což je spodní hranice, je ta pokuta tři tisíce.

■ **A přiznávají se kluby?**

Většina se přizná. Ale samozřejmě jsou i oddíly, které zapírají, pak musíme provádět konfrontace a ve většině případů ty hráče usvědčíme. Máme na to takový svůj způsob, jak to zjistit.

■ **Prozradíte ho?**

Když vám to prozradím, tak se na to budou ti kluci připravovat. (usmívá se)

■ **Je v pražském fotbale hodně černých startů?**

Neřekl bych, že jich je přemrštěně hodně, ale v každém soutěžním ročníku se objeví deset až patnáct případů. Někdy chce oddíl fixlovat, protože má málo hráčů, někdy se spletou. Pak je rozdíl v sazebníku pokut. Když se spletete u přípravky, je to jiné, než když hraje za mužský tým někdo prokazatelně neoprávněně.

■ **Jsou v Praze nějaké kluby pověstné tím, že si rády takto pomůžou hráči bez registračky?**

Přímo takhle bych to neřekl, ale jsou kluby, u nichž si člověk řekne, že by

se to v jejich případě mohlo stát. Za ty roky, co jsem ve fotbale, můžu říct, že je pro práci v STK i klubu důležitá jedna věc: máte kluby, jejichž funkcionáři vám nemusejí být sympatičtí, ale vždycky je důležité přistupovat ke všem stejně, zachovat rovný metr, být spravedlivý. Ke všem. Bez rozdílu, jak který oddíl vystupuje. Znamená to také být nekompromisní vůči vlastnímu klubu.

■ **Vy jste až do konce února dělal předsedu Braníku. Šlo to?**

Vždycky jsem se toho držel, když se projednával prohřešek Braníku, tak jsem se vzdal práva hlasovat. Snažíme se, aby naše rozhodování bylo spravedlivé a transparentní pro všechny.

■ **Přesto se zeptám: Je těžké udržet se, když někoho nemáte rád a máte šanci mu dát pokutu?**

Lidsky mě někdo štvě víc, to je jasné, ale opravdu jsme spravedliví. Za sebe můžu říct, že člověka беру takového, jaký je. Nechci nikomu škodit a dělat překážky jen proto, že mi není sympatičtý. Moje filozofie je taková, že fotbal by měl být zábava, která by neměla přecházet do nevrzivosti a nenávisti.

■ **Dá se říct, že jste v STK takový fotbalový policista? Dohlížíte přece na dodržování většiny „fotbalových zákonů“.**

S policií máme společné to, že když někdo hraje neoprávněně, musíme mu to dokázat. U disciplinární komise, když rozhodčí napíše do zápisu, že mu hráč řekl to a to, má pravdu rozhodčí ▶

Pan Maděra na konci února opustil post předsedy ABC Braník.

Jan Maděra

Na cestě k utkání milovaného klubu?

a nikdo mu nic nedokazuje. Jinak by se z toho disciplinárka zbláznila.

■ **Ted' další náplň vaší práce: termínové listiny. Jak vlastně vznikají?**

Jeden z členů komise dostane za úkol ve spolupráci se šéfem STK panem Vitovským vypracovat termínovou listinu, která vzniká podle osvědčeného klíče. Pak nad ní sedíme, připomínky jsou jen zřídka. Třeba když do soutěží zasahují nějaké státní svátky nebo se řeší vložená kola. Podiskutujeme, pak termínovou listinu schválíme. Nějak hodně ji neměníme.

■ **A co schvalování výsledků a závěrečných tabulek? Jak technicky probíhá tohle?**

Na konci každé soutěže musíme určit postupující a sestupující, pak ještě na aktivu vznikají změny, protože se kluby různě odhlašují. Klíč k postupům a sestupům je jasně daný, ale o půlnoci bych vám neřekl hned, jak se odhlášení některého týmu v postupech a sestupech promítne, protože jsou v soutěžích běčka, aby vám někde nelezla do áčka...

■ **A to schvalování výsledků po každém kole?**

Každý zápis musíme projít zvlášť, od přeboru mužů po poslední přípravku. Jsou jich stovky, ale už je to taková rutina. Víme, kam se podívat, co nás zajímá. Když vidím vyloučení, tak to nechávám automaticky na disciplinární komisi, my se soustředíme na to, aby byla dodržena pořadatelská služba, jestli byl zápas bez výtržností, jestli v něm nebyly neoprávněné starty, jestli mají hráči zaplacené členské příspěvky FAČR.

■ **To kontrolujete každého zvlášť?**

Jen toho, u něhož jsou nějaké pochybnosti. Jinak namátkově.

■ **A stovky zápisů si mezi sebe dělíte jak?**

Jeden si vezme přípravku, druhý žáky, zápisy delegátů má na starosti kolega Dlouhý. Pak sedíme a kontrolujeme. Pokud jsou tam drobné chyby, tak je tolerujeme.

■ **Jak dlouho se ve středu v sídle svazu zdržujete?**

Zasedání je skoro na čtyři hodiny. Pokud tedy nepřijde nějaká konfrontace, to se pak protahuje.

■ **Předpokládám, že to děláte zadarmo...**

Úplně zadarmo. (usmívá se) Jasně, ve středu přicházím o dost času, ale jsem v důchodu, dělá mi radost, že můžu pomoci, něco udělat pro fotbal. Navíc je to pro mě dobré rozptýlení, jsem už starší člověk a namáhám si tím mozek.

■ **Není to trochu nuda, pořád koukat do zápisů?**

Já to беру spíš jako osvěžení.

■ **Jaké jsou reakce na vaši práci od klubů?**

Byl jeden oddíl, který jsme několikrát upozorňovali, že tam měli hráče načerno, ale oni se stejně nepřiznali. Proto dostali vysokou pokutu. Pak o nás říkali, že jsme lotři a likvidujeme amatérský fotbal. To je pak těžké. Pokud někomu dáme pokutu, tak je na nás ten oddíl asi naštvaný, ale řídíme se jasně danými řády. Je to stejné jako s nadáváním na policisty, když někomu dají na padesátce pokutu dva tisíce

za rychlost. Vždyť jen dělají svou práci. Spíš se ptám: Proč jezdíte na padesátce osmdesát? Někdy je to nevděčná práce, ale myslím, že důležitá.

■ **Změnilo se nějak za ty roky, co jste v STK, chování klubů?**

Pořád dochází k přestupkům, ale žádné velké přehmaty. Myslím si, že někteří funkcionáři vyspěli a cítí, že je nesmysl dávat třeba u záků hráče načerno, aby jejich tým vyhrál. Řekl bych, že jsou funkcionáři čestnější, než byli dřív.

■ **Kromě výše zmíněného řešíte na STK také kolaudace hřišť. Musel jste jich projít už hodně. Kdo má v Praze nejhezčí stadion?**

(dlouho přemýšlí) Těžko říct, pro mě jsou všechny stejné.

■ **Tak jinak: Když přijdete na stadion, liší se váš pohled na něj, pokud ho navštívíte jako člen STK**

nebo jako předseda, dnes už fanoušek Braníku?

Je pravda, že když přijedu za STK, dívám se na technické věci, jako je velikost střídaček, výběhové zóny a další. Pokud přijedu s Braníkem, tak mě hlavně zajímá, v jaké sestavě hrajeme a jak vypadá hřiště – a jsem slušný host.

■ **Chodí vůbec na práci STK oficiální stížnosti?**

Za minulý rok přišly k Odvolací a revizní komisi tři stížnosti na naše rozhodnutí. Ve dvou případech nám ORK dala za pravdu, ve třetím naše rozhodnutí trochu zmírnila.

■ **Myslíte, že jste se za ty roky v STK někdy opravdu spletli?**

Bezchybný není nikdo, ale že bychom se vyloženě sekli, to těžko. Máme jasné předpisy, ze zápisu vyčteme všechno potřebné. A pokud nemáme jistotu, že nějaký hráč nastoupil neoprávněně, tak pokutu nedáme. ■

INZERCE

www.goldentip.cz

GOLDEN TIP
S NÁMI NEMŮŽETE PROHRÁT

Krajské přebory

Tipujte výsledky zápasů Pražská teplárenská přeboru mužů

Kurzové sázení zdarma - Hodnotné ceny - Názory expertů

www.GOLDENTIP.cz

Spartané s Pohárem osvobození roku 1946: zleva stojí Bláha, Koubek, Senecký, předseda klubu Tesař, Říha, Kokštejn, Cejp a Ludl, v podřepu jsou Zmatlík, Horák, Zástěra a Vejvoda

LEGENDA

JAROSLAV CEJP: ČTRNÁCT ZÁPASŮ, DESET GÓLŮ

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI HISTORIE PRAŽSKÉHO FOTBALU JAK JE (MOŽNÁ) NEZNÁTE

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

Na velkou scénu se JAROSLAV CEJP vřítíl jako meteor. Na jaře 1946 hrál na Spartě tým Derby County, vítěz Anglického poháru, a on v závěru první půle poprvé v rudém dresu vystřídal zraněného Hájka. Jeho nervózní první akce vyvolala v hledišti rozpaky i úsměšky. Hned po přestávce však přesně cílenou hlavičkou zajistil rudým vedení a další gól dal krásným volejem. Sparta vyhrála 3:2 a nadšení fanoušci ho odnesli na ramenou.

Narodil se české rodině na někdejší Podkarpatské Rusi. Sportovat začal v Chrudimi na atletické dráze. Stačil však jeden zápas za mužstvo střední školy a následná pozvánka mezi fotbalové dorostence, aby na celý život propadl míči.

Roku 1942 byl esem a střelcem chrudimského dorostu, který ve finále mistrovství Čech pořádně potrápil

mladé čafkaře. Ve dvou zápasech, které ve prospěch Pražanů rozhodl jediný gól, už tenkrát sváděl souboje s příštím slávisťou Jiřím Trnkou.

Bylo mu devatenáct, když uvízl ve smýčce lasa z Pardubic. Hned ve svém prvním ligovém ročníku nastřílel patnáct gólů! To už snil o Spartě, protože jeho hráčským idolem byl Jan Říha. Aniž to zpo-

čátku tušil, spartané ho začali pozorně sledovat.

Po senzační premiéře na Letné měl místo v sestavě na beton. Do konce základní části dvouskupinové ligy už zbývala jen tři kola. Dal v nich dva góly. A další tři přidal ve dvou červencových vítězných spartánských zápasech (4:2 a 5:0) ligového finále mezi oběma „S“!

PŘESTŘELKA S BICANEM

Čtvrt roku poté Cejp debutoval v národním mužstvu. V předvečer 28. října naši porazili ve Vídni Rakušany 4:2 a nováček pověřený vedením útoku (Bican hrál levou spojkou!) to zařídil

třetím a čtvrtým gólem. „Cejpova třetí branka byla dlouho nevidanou střelou,“ napsal sportovní týdeník Naše cesta. Od svého příchodu do Prahy roku 1937 byl Josef Bican po devět ligových ročníků nepřetržitě řadě králem střelců. V letech 1946–47 nastřílel 43 gólů, Cejp o rovných 20 méně; stačily mu ke třetímu místu. Hned v následující ligové sezoně se však stal prvním českým hráčem, který kdy dokázal Bicana přestřílet! V posledním kole spustila Slavia proti Českým Budějovicím ďábelský brankostroj (15:1) a Pepi dotahoval spartánův náskok sedmi góly. Ani ty nestačily. Střelecký dostih skončil 21:20 pro Cejpa! ▶

Národní mužstvo roku 1949 proti Lucembursku (2:2): zleva stojí Šimanský, Hlaváček, Hemele, Pokorný, Klímeček, Vedral a Marko, pod nimi Cejp, Trnka, Kocourek a Morávek

Jeden ze vzájemných střetů s žilinským brankářem Jánem Dankem se mu stal osudným...

DROBNÉ KLEPY

ZÁSTUPCE VELITELE DIVERZNÍ ČETY

Derby „S“ v posledním kole ligy 1946–47 mělo neobvyklý úvod: za nastoupenými týmy přišli na trávník pánové v uniformách a předali Jaroslavu Cejpovi vyznamenání za aktivní účast v protinacistickém odboji. Dvacetiletý mládenec byl v závěru války zástupcem velitele první čtyry partyzánského oddílu, který likvidoval německé munici vlaky. Dekorovaný odbojář toho dne střelecky vyšel naprázdno, nikdo jiný nesklidil takový aplaus.

PRAVÁ STRANA Z CHRUDIMI

Náhoda umí čarovat. Roku 1949 přišla do Sparty další posila z chru-

dimského klubu - i když Arnošt Pazdera jinak pocházel ze Kbel na severovýchodním okraji metropole. Stejně jako příštího elektrotechnika Cejpa přivedlo budoucího stavebního projektanta do Prahy studium na ČVUT. Začínal na levém křídle, ale roku 1951 vytvořil s Cejpem pravou stranu útoku. Šlo jim to spolu skvěle. Dvojice brzy patřila k nejpevnějším jistotám spartánské sestavy. Na prahu léta 1951 rudí smetli ze strahovské trávy budapeštský Csepel 6:2 a výkon „chrudimské“ dvojice naznačil, že dozrává i ke společné reprezentaci. Jenže když Pazdera roku 1952 dostal svou první příležitost, bylo už zřejmé, že

Cejpovo zranění z předešlého podzimu definitivně uzavřelo jeho životní bilanci zápasů a gólů...

DO VŠEHO NAPLNO!

Ne že by Jarda (fanoušci mu jinak neřekli) na potkání vykládal, že ta tři slůvka jsou jeho životním heslem, zato tak vždy jednal. Jako atletický adept v Chrudimi se chtěl stát desetibojařem. Říkali mu, že pro vrhy nemá fyzické dispozice, ale nedal na rady a dřel. Ta jeho zátopkovská vůle (slavného vytrvalce připomínal i postavou a pohybem) pak hory přenášela i v inženýrském studiu, ale hlavně ve fotbalovém tréninku a v zápa-

sech. I když se mu nedařilo, bojoval vždy ze všech sil. Na prahu zimy 1950 mu po jednom hokejovém klání fotbalistů kdosi řekl, že kdyby zlepšil bruslení, mohl by i s holí a pukem hrát ligu. Vzal výzvu vážně, dohodl se s ředitelem zimního stadionu a několikrát týdně tam přicházel okolo půlnoci, kdy končil celodenní provoz, aby si dvacet třicet minut zabruslil zcela sám mezi muži s hrabaly a hadicemi, kteří upravovali led pro nové ráno. Snad by to byl i dokázal - jenže ještě před příchodem další hokejové sezony fotbalové zranění jednou provždy přetalo jeho sportovní dráhu...

JAROSLAV CEJP

7. 4. 1924 – 22. 3. 2002

Posty: střední útočník, pravá spojka

Hráčská dráha: SK Chrudim, 1943 SK Pardubice a liga, 1946 Sparta (do roku 1951)

Mezistátní utkání: 14 v letech 1946 až 1951, 10 gólů

Mistrovské tituly: 1946, 1948

Bilance v lize: 156 zápasů, 115 gólů (20 za Pardubice, 95 za Spartu); král střelců 1947–48 (21 gólů), člen Klubu ligových kanonýrů

Z trenérské činnosti: 1954 jeden ze tří trenérů reprezentace na MS, později vychovatel žáků Sparty

Neúnavný a nebojácny bojovník, na velkém prostoru pracující dravý útočník s tvůrčími schopnostmi a čichem na gólové situace

NA HROTU ÚTOKU

Ať nastoupil v centru nebo na spojce, vždy byl tím, čemu dnes říkáme hrotový hráč. Důsledně sledoval každý míč, dotíral na zadáky i brankáře a z neustálých střetů si často odnášel i bolestivé rány. Od svého způsobu hry ale nikdy necouvl.

Ještě jednou dal v mezistátním utkání dva góly: na podzim 1947 v Bukurešti Rumunům (6:2). A proti tomuto soupeři na jaře 1951 na Strahově (2:2) otevřel skóre zápasu a zároveň uzavřel svůj reprezentační střelecký účet. Když šest minut před koncem utkání opouštěl hřiště, koho by napadlo, že se na ně v dresu se

lvíčkem už nevrátí? V sedmadvaceti mohl stát teprve na prahu svých nejlepších fotbalových let...

V první říjnovou neděli onoho roku přijela na Letnou Žilina. V jednom souboji o míč padl gólman Ján Danko Cejpovi na nohu tak nešťastně, že mu způsobil přetržení kolenních vazů. Bylo to nehoda, smůla – ale zraněný kanonýr se na hřiště už nikdy nevrátil. Půldruhého roku trvalo, než pomínulo ochrnutí nohy.

Kolik let mohl ještě střílet góly v lize i v reprezentaci? Pět, šest? Možná i víc. Osud rozhodl jinak. Ale zeptejte se na Jaroslava Cejpa některého pamětníka. Uvidíte, jak mu zasvítí oči...

Před jedním z posledních Cejpových zápasů v dresu Sparty se představují zleva Kupsa, Senecký, Pazdera, Cejp, Ledecký, Koubek, Šafránek, Hejský, Borovička, Blažejovský a Roček

V souboji s ruským brankářem Nikanorovem v utkání Sparta – CDKA Moskva (1:2) na podzim 1947

MLÁDEŽ

LIBUŠÁK SRDCEM I DUŠÍ

JAN VRKOTA MĚL NABÍDKY Z JINÝCH TÝMŮ, ALE ZŮSTAL (A ZŮSTANE) VĚRNÝ KLUBU, KTERÝ HO VYCHOVAL

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ARCHIV JANA VRKOTY

Na svůj nízký věk má neobvykle jasnou představu o tom, co chce v životě dělat. Patnáctiletý stoper Libuše JAN VRKOTA si ve fotbale žádné velké cíle nedává, snad jen ten, že nikdy nehodlá přestoupit do jiného klubu. Je to totiž srdcař. Na hřišti ale možná zůstane, láká ho totiž dělat rozhodčího v mládežnickém fotbalu. Nejvíc ho to však táhne k počítačům – vždyť už teď dělá Libuši webové stránky!

■ **Fotbalové začátky – co ho přivedlo k fotbalu:**

Chůť sportovat, blízkost fotbalového hřiště a upoutávka na hřišti Libuše, kam jsem šel s mamkou v roce 2006 a přihlásil se.

■ **Důležité kroky v kariéře:**

Jsem zarytý Libušák, srdcem i duší. Na Libuši hraju od svých šesti let, letos je to moje devátá sezona. Začal jsem už v předpřípravce a měnit nechci a nebudu, i když jsem měl nějaké nabídky do jiných týmů.

■ **Nejoblíbenější trenér:**

Hodně mi dalo, když jsem byl v přípravce pod trenérem Kaštilem. Teď máme super trenéra Ondru Nekolu, který hraje za naše „A“ a i on nám hodně dává, pod jeho vedením jsme už pět měsíců neprohráli a máme jedenáct vítězství v řadě. Fotbal mě zase pořádně baví.

■ **Fotbalový vzor:**

Carles Puyol.

■ **Oblíbený hráč v ČR:**

Pavel Nedvěd.

■ **Oblíbený světový hráč:**

Lionel Messi.

■ **Oblíbený klub:**

Samozřejmě FSC Libuš, doma Slavie a Plzeň, v zahraničí Barcelona.

■ **Neoblíbený klub:**

V české lize nemám rád Spartu a v zahraničí Real Madrid.

■ **Poslední výsledek A-týmu mužů PSK Union v sezoně (v době vzniku rozhovoru):**

Libuš porazila Radotín 4:0.

■ **Nejlepší spoluhráč v týmu:**

V našem týmu jsme dobrá parta, ale můj nejlepší spoluhráč je druhý stoper Michael Pirčák.

■ **Sportovní cíl:**

Ve fotbale nemám žádné velké cíle, ale vzhledem k tomu, že se občas setkám na zápase s rozhodčím, kterému to nejde, zkusím si udělat zkoušky na rozhodčího pro úroveň pražského fotbalu, abych mohl pískat přípravky a podobně. Fotbal hraju jen pro zábavu.

■ **... a kdyby to nevyšlo ve fotbale – čím chce být:**

Letos chci jít na SŠ obor Informační technologie, moc mě to baví, už teď dělám web našemu týmu.

■ **Dělá i jiný sport než fotbal?**

Závodně dělám jen fotbal, ale baví mě lyžování a kolo. Ve škole hrajeme florbal a házenou.

■ **Mimosportovní zájmy:**

Tak to je určitě počítač, konkrétně YouTube a úprava videí. A v neposlední řadě mě baví práce na chalupě.

■ **Nejlepší relax a odpočinek:**

Honza kromě fotbalu spravuje v Libuši i webové stránky.

PC, hory, moře a chalupa.

■ **Oblíbené jídlo:**

Kuřecí řízek a steak.

■ **Oblíbená hudba (skupina, interpret):**

Poslouchám, až na dechovku a country, úplně všechno. Oblíbení interpreti? Ektor, DJ Wich, Avicii.

■ **Prospěch ve škole:**

Snažím se mít vždy vyznamenání, ale samé jedničky nikdy mít nebudu, protože mi to vždy pokazí horší známka z výtvarné výchovy.

■ **Počet přátel na Facebooku:**

391.

■ **Typ holky, který se mu líbí:**

Líbí se mi holky s dlouhými vlasy, které jsou příjemné a nejsou nafoukané. ■

**35 studií
po celé ČR a SR**

www.koupelny-ptacek.cz

www.kupelne-ptacek.sk

**Služby
studia koupelen**

- GRAFICKÝ 3D NÁVRH ZDARMA
- VÝPIS MATERIÁLU
- TECHNICKÁ ZPRÁVA
- ODBORNÝ PERSONÁL
- ŠIROKÝ VÝBĚR VE VŠECH CENOVÝCH ÚROVNÍCH
- INDIVIDUÁLNÍ ŘEŠENÍ SLEV
- SPOLUPRÁCE S ODBORNÝMI MONTÁŽNÍMI FIRMAMI
- DODÁVKA ZBOŽÍ ZDARMA

STUDIA KOUPELN V PRAZE

- **Praha, Sykora Home:** Českomoravská 183/27, 190 00 Praha 9, tel. 284 019 300
- **Praha-Jinočany,** Severní 275 . 252 25 Praha-Jinočany, tel. 257 192 202
- **Praha-Podolí:** Jeremenkova 14, 140 00 Praha 4-Podolí, tel. 244 001 166-168
- **Praha-Uhřetěves:** Bečovská 939, 104 00 Uhřetěves, tel. 267 315 225

MLÁDEŽ

NEBERTE NÁM NAŠI HRU

FOTBALOVÉ OSOBNOSTI SE VYJADŘUJÍ K PROJEKTU PFS, KTERÝ JE ZAMĚŘENÝ NA VÝCHOVU RODIČŮ MLADÝCH HRÁČŮ A ODSTRANĚNÍ ZAŽITÝCH NEŠVARŮ BĚHEM TRÉNINKŮ I ZÁPASŮ

TEXT: VOJTĚCH ŠIŠMA FOTO SPORT: DOMINIK BAKEŠ, BARBORA REICHOVÁ

PETR ŠVANCARA JDE TO I BEZ KŘIKU!

Sám měl štěstí, že ho rodiče ve fotbalových začátcích hodně podporovali, a jejich přínos pro pozdější kariéru si uvědomuje dodnes. Proto pokud jde o mladé hráče a hráčky, hlavní poselství směřuje PETR ŠVANCARA hlavně jejich rodičům. „Křičet na děti doprava, doleva, naběhni, hlavičkuj... to je špatně,“ vzkazuje zkušený bývalý forward.

■ Ukazuje se, že není ani tak problém dostat děti k fotbalu, ale udržet je u něj. Kolem čtrnáctého, patnáctého roku totiž často končí. Čím si to vysvětlujete a jak proti tomu bojovat? Já jsem měl velkou výhodu v tom, že mě podporovali rodiče, takže ať si to možná ti rodiče nepřipouštějí, já mám tu zkušenost, že mohou hodně ovlivnit, co jejich dítě bude dělat. Samozřejmě je to ale hodně o výchově, já jsem to měl natolik rád, že jsem ani neuvažoval, že bych fotbalu nechal. Navíc, a to musím zaklepat, jsem měl štěstí a vyhýbala se mi nějaká závažnější zranění, takže jsem vydržel.

■ A co podle vás chybí dnešní mládeži?

Možná trochu toho srdíčka, které jsme měli my. Kousnout se a vydržet u toho, i když to třeba chvíli nejde. Ten věk kolem patnácti je hodně důležitý, protože přijdou holky, diskotéky, kouření, alkohol – je toho prostě moc, co mládí chtějí vyzkoušet.

■ Jak jste na tom byl v tom věku vy? Mně to v té době nic neříkalo, to přišlo až později, kolem těch osmnácti, když jsem si i to pivo začal dávat a na diskotéku jsem taky zašel. Ale bylo to jiné. Když kluci v létě šli třeba na koupaliště, já mířil na trénink. I když se mi třeba nechťelo, ale šel jsem.

■ Co byste tedy poradil rodičům? Myslím, že toho můžou hodně ovlivnit a své děti podporovat. Tím neříkám radit. Když se jdu dnes podívat na svého sedmiletého kluka a vidím tam ty rodiče, jak na ty děti křičí doprava, doleva, otoč se, naběhni, hlavičkuj... to je opravdu špatně. A i trenéři vám dají za pravdu, že dítě pak neví, co má vlastně dělat. Když to převedu na sebe, tak když půjdu sám na gólmana, může na mě deset tisíc lidí křičet vystřel, ale já si stejně udělám třeba klíčku. Hlava si to vyřeší po svém, takže apeluju na rodiče: děti nepotřebují, abyste na ně křičeli, potřebují, abyste jim fandili. ■

Petr Švancara měl prý v mládí velkou podporu rodičů.

JAROSLAV ŠILHAVÝ

RODIČE MUSÍ AKCEPTOVAT PRAVIDLA

Bývalého fotbalového hráče a současného trenéra prvoligového Jablonce JAROSLAVA ŠILHAVÉHO jsme se zeptali, jak se dívá na problematiku výchovy české mládeže a kde spatřuje její největší úskalí. „Co by mohlo pomoci, je neustálá přítomnost nějakých vzorů,“ tvrdí lodivod severočeského klubu.

■ **Problémem českého mládežnického fotbalu je, že se mu příliš nedaří udržet hráče. Děti často kolem patnáctého roku s fotbalem končí. Vnímáte to a jaké to má podle vás důvody?**

Vnímám to spíše zvenčí, protože přímo u mládeže jsem nikdy nepracoval. Ale pro mě je to nepochopitelné. My jako děti jsme totiž fotbal milovali, bylo to pro nás všechno. Dnes je ale lákadlo spoustu, a když chybí dostatek talentu a ten hráč nechce absolvovat tu nutnou dřinu, tak se vrhne do nějakého toho pohodlnějšího života nebo sportu. Je mi to líto. Co by mohlo pomoci, je neustálá přítomnost nějakých vzorů ve fotbale...

■ **To asi platí i pro rodiče, kteří mají mnohdy na své ratolesti přehnané nároky a chtěli by, aby z nich v pěti letech byl nový Messi nebo Ronaldo. Setkal jste se někdy s tímto jevem při mládežnických utkáních? Mému vnukovi je sedm let a hraje za přípravku, takže toto vnímám. Máte pravdu, že i rodiče by v této oblasti potřebovali nějakou osvětu. Větší kluby si to možná dokážou nějak ohlídat, ale u těch menších je to**

složitější. Ekonomická situace není taková, aby ve všech klubech mohli na všech postech být doslova odborníci, a potom vznikají problémy tohoto typu. Všechno to musí mít určitá pravidla, protože dítě vnímá všechno a přehnaný tlak ničemu nepomáhá. Mnohdy si to s sebou dítě nese hodně dlouho.

■ **Co byste třeba doporučil rodičům? Jak se chovat na trénincích tak, aby to bylo ku prospěchu věci? Prvotní je klub. Ten musí nastavit pravidla, která pak ti rodiče musí dodržovat. Ve většině klubů to tak je. Sem můžou rodiče, ale odtud už je to území trenéra. Mnohdy to může skončit tak, že když to rodiče nechtějí akceptovat, budou si muset dát dítě jinak. Když to takhle udělají dvakrát třikrát, snad si to uvědomí a pochopí, že pravidla existují všude.**

■ **Jaký jste vy osobně typ trenéra? Myslím, že jsem demokratický typ trenéra, který chce komunikovat s hráči, chce znát jejich problémy. Nejsem autoritativní typ, který by jen něco přikazoval a nařizoval. Zatím se mi to vyplácí a rozhodně to nehodlám měnit.**

Jaroslav Šilhavý apeluje na to, aby v klubech nevyvíjeli zbytečný tlak na mladé fotbalisty.

Projekt Neberte nám naši hru nabírá velkých rozměrů.

TRÉNINK

TRENDY SVĚTOVÉHO FOTBALU VE VÝCHOVĚ ČECHŮ – II. DÍL

SERIÁL O PŘÍPRAVĚ MLÁDEŽE VE SPOLUPRÁCI S FAČR

ILUSTRAČNÍ FOTO: ONDŘEJ HANUŠ

V minulém vydání se ANTONÍN PLACHÝ podíval na souvislosti dětského fotbalu s vrcholovým fotbalem a trendy z něj vycházející, zvláště z posledních let Ligy mistrů. V rozsáhlém tématu teď vedoucí trenérsko-metodického úseku FAČR pokračuje.

Vraťme se ke zvyšujícímu se počtu gólů v Lize mistrů. Bývalý trenér Alex Ferguson říká, že je to stoupající kvalitou hráčů na pozicích útočníků, další slavní koučové vidí obrovský význam v síle hráčů na krajích, a to i obránců. Dostávají se i k významu prvního gólu v zápase, který znamená psychickou pohodu i snazší dodržení hlavního taktického plánu. Během poledních několika sezon tým, který vstřelil první gól, vyhrál v 70 % případů i celý zápas. Ferguson vidí souvislost s tím, jak jsou hráči více schopni držet míč. Vlastně už soupeře nemusí pustit do hry a mohou kontrolovat hru držením míče. Tím stoupá zase význam presinku pro bránící týmy, protože když chcete dát gól, musíte získat míč. Tým, který se tomuto tématu nevěnuje, jednoznačně omezuje rejstřík možností, jak vyhrát utkání. Takových týmů je však už zřejmě jen minimálně.

PSYCHOLOGICKÝ BOJ

Otázka je spíš to, jak je trénink presinku pojímán, zda spíše jako kondiční, nebo spíše jako taktická záležitost. Pokud hráči nechápou výhody správného postavení v každé situaci a není s nimi stále probíráno, jak situace vidí a jak se v nich

chovají, pak se presink mnohdy rozsyává na jednotlivě běžající hráče, nebo nedostatečně připravené situace, kdy je napadající hráč v souboji pozdě, protože své postavení již předem nepřipravoval. V tomto případě je to mnohem kondičně náročnější, než když hráči chápou, co dělat a na tréninku to s trenéry řeší jak u videa, tak v praxi.

Držení míče je silná psychologická zbraň. Je to jediný moment, kdy nemůžeme dostat gól a můžeme při tom odpočívat. Hledáme příležitosti, jak se dostat k nacyčovaným schematickým akcím. Je to jistě i pro psychiku mnohem lepší situace, než míč nemít. Jde o to mít psychickou zbraň v ruce, kdy soupeře, který chce mít míč, který je zvyklý hrát s míčem, tak ho dostáváme do nepohody. Vytváříme si tedy prostor pro nacvičené situace záběhu za obranu na průnikové přihrávky nebo tam, kde již můžeme přejít 1na1 do volného prostoru k zakončení.

Je to držení herního stylu proti soupeři, který je obdobně silný a my mu neumožňujeme „jeho hru“. Nutíme ho do hry, kterou běžně nedělá. Tedy psychologický boj. Psychologie pojmenovává situaci, kdy chcete něco dělat a nemůžete, protože vám v tom někdo či něco jiného brání, jako fru-

straci. V tomto stavu je hráč schopen zareagovat zkratkovitě, nakopat protihráči, „vytécet“ nervově a nebýt tak v pohodě i pro chvíle, kdy má míč. Lze to využívat v našich končinách proti stejně silným soupeřům. Jestliže chceme hrát na držení míče, je třeba si říci, že je zde kvalita prvních

kolik přihrávek s vyjetím do situace 2na1, jak je vidět na videu přípravek U11 Manchesteru United, hráči se tedy učí hledat i prostor, kam se chtějí dostat, a opakovaně se do těch situací dostávají znovu a znovu. (Viz video Hry a cvičení pro starší přípravky

doteků s míčem a první přihrávky, a musíme trénovat onen první dotek a kontrolu prostoru kolem sebe. Je tu také realita tréninku směrem k utkání, kde se potřebujeme posouvat k brance soupeře, nejde tedy jen o bezesměrná бага, ale o бага se směrem pohybu. Třeba jen na ně-

tvcom.cz/SportTv/Metodicka-videa/) Jde ale již o desetileté kluky, nikoliv o osmileté, a nechtějme, aby schopnost hrát na jeden na dva doteky byla doménou tréninku přípravky. Ani děti na videu nejsou tlačeny hrát na jeden dva doteky. Mají však hrát rychle a kvalitně a samy ▶

si rozhodují, kolik doteků použijí, aby vyzrály na soupeře, který brání naplno.

PĚT BODŮ...

Musíme či můžeme hrát fotbal s perfektním držením míče, pokud nemáme kvalitně připravené hráče od dětství? Pokud je budeme mít dobře připravené, pak můžeme proti sobě rovným soupeřům využívat tuto psychologickou zbraň. Pokud je zatím nemáme, musíme přemýšlet, jak nyní budeme hrát jinak. Již teď je připravujeme na budoucnost za 8-10 let přechodem na malá hřiště. Druhým, ještě významnějším krokem je směřovat vědomí hráčů, trenérů, rodičů a možná hlavně majitelů klubů o tom, co je důležité v jakém věku.

V profi fotbale musíme (podle Rudbaeka) myslet při tréninku jako přípravě na utkání na pět bodů:

- Jak znovu získat míč (okamžitý presink – až následně stažení a zóna)
 - Rychlý přechod do protiútku
 - Využít držení míče a zkusit rychle přejít do automatizovaných náběhů do odkrytých prostor
 - Držení míče a hra na to mít jej co nejdéle (třeba když vedeme nebo je to nerozhodně)
 - Unavit soupeře fyzicky a zejména psychicky tím, že držíme míč
- Vraťme se k analýze Ligy mistrů, kde během posledních patnácti minut padá hodně gólů. Kouč Realu Madrid Carlo Ancelotti vidí velký význam únavy, a tím i menší koncentraci. Ferguson mluví i o charakteru a rozhodnosti hráčů – a že se ji snaží hráče učit a rozvíjet. Ale nezáleží to prý zdaleka jen na taktice a vše prý přebíjí charakter. Udělat na konci 100% práci, rovná se síla vůle. Přesto to souvisí i s kondicí. Ferguson říká, že nečeká s nasazováním hráčů do základní sestavy týmu, až přijde únava hvězd, ale využívá rotaci

od začátku sezony a základní sestava na každé utkání krystalizuje až těsně před zápasem. Proto prý nezačínají pro United sezony úplně ideálně, ale pokud máte více než třicetileté hráče, je pro ně hrát pět zápasů během dvou týdnů příliš. Tyto týmy hrají až 80 utkání za rok. Můžeme mluvit o souvislostech počtu utkání v našich podmínkách i stylu hry.

Je jasné, že naše týmy hrají aktuálně jiný fotbal v naší soutěži, než se kterým se konfrontují v Evropě. Ale i bohatší týmy, které hrají Ligu mistrů, v ní mají držení míče okolo 50 % a v domácích ligách mají podstatně více. Kvalita lig je tedy jiná a hraje se jiný fotbal. Odlišná situace je samozřejmě u zemí jako Německo či Anglie. Plyne z toho možný závěr, že pokud chceme hrát na reprezentační úrovni důstojnou roli, potřebujeme mít hráče ve vyspělých bohatých soutěžích, ať již národních či evropských. Souvislost s hráčskou kvalitou nás opět vrací ke kvalitě práce v přípravkách, široké konkurenci a zkušenostem z mezinárodních utkání již v dětském věku. Pak pro hráče není setkání s jiným národem stresovou situací a dovednosti, které předvádí v „běžných“ zápasech, se nerozpádají pod tlakem vědomí, že teď hrajeme proti Němcům, Angličanům... Tak se od dětství systematicky pracuje na vytváření psychické odolnosti nebo se spíše posouvá práh do podstatně vyšších sfér. Samozřejmě je velmi významné, když hráči komunikují v cizím jazyce a necítí se tedy v zahraničí bezbranní. I zde se ukazuje význam spolupráce s rodiči a školou a přístup kouče jako člověka, který rozvíjí celou osobnost hráče již v dětském věku.

Při pohledu na to, co se vždy ukazuje jako první, tedy základní rozestavení, lze říci, že čtyři týmy ze šestnácti hrají na dva útočníky. An-

celotti říká, že když máte hráče jako Mandžukič či Müller, je možné hrát na jednoho a dotahovat se pod hroty a záložníky. Angličan Roy Hodgson zase vidí jejich možnou osamocenosť. Bosna a Hercegovina se kvalifikovala na MS, protože má na hrotu dva útočníky, kteří velmi dobře spolupracují. Karel Brückner říká, že není důležité, kolik je útočníků, ale co se děje pod nimi, kolik hráčů se dostává do zakončení a jak jsou schopni to dělat. Mají snad útočníci na hrotu dělat hlavně „nabíječe“ těm, kdo se dotahují z druhé vlny? Němec Ottmar Hitzfeld k tomu říká, že je vždy potřeba stavět na typologii hráčů, nikoliv na přání kouče. V Česku je zase velká souvislost s tím, koho dokážeme vychovat, protože u týmů z Ligy mistrů je to o nákupu. Ale i u nás můžeme či musíme pracovat s tím, zda dokážeme přivést do ligového týmu jednoho hrotového hráče typu Bonyho Wilfrieda. Pokud podhrotové a krajní tahové hráče máme z vlastních zdrojů, může takový hráč kompletně řešit jak rozestavení, tak i taktiku, například pro rozestavení 4-2-3-1 nebo 4-3-3.

PRÁCE PRO TÝM

Trend jednoho útočníka je zřejmý a přináší to i problém, že špičkoví hrotovní útočníci sedí často na lavičce. Jsou tu i další souvislosti s výchovou. Třeba Müller nemusí hrát v Bayernu na hrotu a je jasné vidět, že když máte několik „útočníků“, tak je naučíte podhrotové pozice snáze a máte tam hráče, kteří jsou vychováni jako střelci a v nejdůležitějším území se umí dobře orientovat. Velmi podobně mluví i Ferguson. Nesmí se ale nikdy zapomínat na práci pro tým. Vzpomeňme na situaci, kdy Hitzfeld „vyndal“ Robbena, protože nechtěl pomáhat. Pět zápasů seděl, a zdá se, že pak se to otočilo.

Podobné to bylo s hrou Ribéryho v loňské sezoně Ligy mistrů a letos již pracoval i v obranné fázi s týmem mnohem více. Hráči, kteří dovedou přejít přes protihráče, budou vždy žádaní, ale stále více od nich bude požadována i týmovost.

Arsène Wenger z Arsenalu vidí obrovský význam toho, jak hráči vedou míč a jsou schopni hrát 1na1. Opakujeme nahlas a důrazně vysvětlujeme důvody, proč a zda je pro nás u dětí v přípravkách prioritou spíše kombinační hra, nebo raději umění přejít přes hráče, zrychlit, poradit si a řešit samostatně situaci. Kam chceme posunout za deset let náš fotbal a naše hráče a jestli budeme schopni konkurovat. Výchovou proti penězům. Znamená to tedy podstatně větší důraz na kvalitu našich trenérů, a to zejména v dětských kategoriích. Nebo chceme v dětských kategoriích učit barcelonský fotbal A-týmu plný přihrávek na malém prostoru bez obcházení, bez přímocarosti, nebo jen s občasným využitím těchto jevů? Jenže hráči Barcelony umějí velmi dobře tyto základní činnosti a v přípravných kombinacích čekají na záběhové situace. Naproti tomu Robben, Ribéry, Hazard, Neymar, Messi atd. jsou nejpřínosnější v tom, že přejdou přes hráče či přes dva a vytvoří přečíslení. Zároveň se trochu podívejme a zvažme, jestli posouváme a budeme posouvat vždy spíše technicky vyspělé a rychlostně zdatné hráče, kteří častěji hrají v dětských letech na pozicích níže v poli, nebo zda je to spíše naopak. Je větší šance naučit útočného hráče bránit a plnit úkoly, když jde o profesionální fotbal, nebo spíše z hráčů vychovávaných na obránce uděláme míčové vyspělé hráče až v dospělosti?

Přemýšlejme, kam chceme jít a co pro to děláme už teď!

HISTORIE

KDYŽ HVĚZDA ULOVILA PŘEDSEDU

KAPITOLY Z DĚJIN PRAŽSKÉHO FOTBALOVÉHO SVAZU:
ZE ŽIŽKOVSKÉ VIKTORKY DO ČELA FOTBALOVÉ PRAHY

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

Viktoria Žižkov roku 1913: zleva stojí Zvelebil, Český, Klapka, Vlk, Steiner, Fichta a předseda klubu Henčl, pod nimi Široký, Svoboda, Mysík, Prokop, Breburda.

Obvykle to bývá tak, že bystrý a činorodý funkcionář objeví a uloví borce, kterého pak jeho klubu všichni závidí. Ale výjimka potvrzuje pravidlo. Příštího skvělého předsedu Viktorie přivedl na Žižkov kapitán a lídr mužstva Jaroslav Mysík.

Poznali se na vojně v Tridentu (dnes italském Trentu). Před první světovou tam byl posádkou legendární český 28. pěší pluk, tzv. „Pražské děti“. Habsburská monarchie takové přesuny zdůvodňovala potřebou sblížení národů, ale skutečné důvody byly spíše opačného rázu: v časech sílících nacionálních i sociálních hnutí se s armádou počítalo i pro zákroky proti vzpourám poddaných. Dalo se očekávat, že proti krajanům by vojáci nezasahovali s očekávanou tvrdostí. Tridentem prošla spousta rekrutů z Prahy a blízkého okolí, tedy i ze stále ještě samostatných měst Žižkova a Královských Vinohrad. Tak se tam Mysík ve škole jednoročních dobrovolníků potkal s vinohradským magistrátním ouřadou Rudolfem Henčlem a po návratu do civilu přivedl nového kamaráda na výborovou schůzi Viktorky. Doporučení uctivaneho borce mělo váhu; Henčla kooptovali do výboru a na místě zvolili

mistopředsedou. O další už se postaral sám. Když o několik měsíců později odstoupil ze zdravotních důvodů předseda Sochůrek, mělo uprázdněné křeslo jediného vážného kandidáta.

ZROZENÍ ČESKÉHO TRIANGLU

Pod vedením nového předsedy Viktorka ožila. Rozjely se směle úpravy hřiště na Ohradě a první tým byl posílen tak, že brzy šlapal na paty oběma „S“. Roku 1912 se probojoval do finále prestižního Poháru dobročinnosti a podlehl Slavii až po veliké bitvě (a podle mnohých pamětníků nespravedlivě) 3:4; v podzimním svazovém mistrovství skončil třetí za oběma „S“. V následujícím roce už pruhování ve finále poháru sešivané porazili 2:0 a udrželi si třetí pozici v mistrovské soutěži.

Začalo se mluvit a psát o českém triangu. Dva vrcholy mocenského trojúhelníku našeho fotbalu zůstaly na

Letné, třetí vyrostl na Žižkově. Kdo stojí za tím náhlým vzestupem, nebylo tajemstvím, a tak Rudolf Henčl rychle postoupil i mezi svazové funkcionáře. Z té doby pochází historika (před časem ji letmo zaznamenal také tento seriál), která nejprve plamennými slovy přivolał trest na údajného tajného profesionála Karla Steinera z SK Bubeneč, pak ho získal pro Viktorku a slovy neméně plamennými prosadil jeho omilostnění... I takový byl: pro Viktorku cokoli! Když se však později stal předsedou Středočeské župy a tím pádem i asociacním kapitánem, jednal v těch funkcích vždy zcela nestranně, bez ohledu na zájmy klubu, pro který žil a dýchal.

Ale nepředbíhejme čas. Roku 1914 se rozhořela první světová válka. Postupně do ní byli povoláni téměř všichni přední čeští fotbalisté. Mnozí v ní padli. Předseda se z války vrátil až roku 1920 s jedním z posledních ešalonů ruské legie, ale hned se znovu ujal otěží. Byl nejvyšší čas! Viktorka skomírala... Ale netrvalo dlouho a s Henčlem se vrátila na výsluní.

Henčlův objevitel Jaroslav Mysík v dobové karikatuře, narážející na jeho občasné přestupové choutky.

KDYŽ SE DVA PEROU...

Po téměř celou první polovinu 20. let minulého století stál v čele pražského fotbalu v rámci Středočeské župy „Železný župan“ Josef Fanta. Proslul důsledným hájením zájmů ▶

HENČLOVA ÚŘEDNICKÁ JEDENÁCTKA

Nebyl to jeho vynález, už před Viktorou ji měly i jiné kluby. Na Žižkově se zpočátku tomu nápadu kdekdo smál, ale brzy se ukázalo, že má cenu zlata. Začalo to jako jinde: pár mladších úředníků z řad fanoušků se rozpomnělo na studentská léta, přivedli i kamarády a vytvořili rekreační zájezdový tým. Tak se do Viktorky vrátili i dva ze zakladatelské hráčské generace, Václav Lomoz a Hanuš Tolar. Následovali i další a díky Henčlově působení bylo zanedlouho možné číst řadu jejich jmen i v „sestavách“ výboru a jeho komisi. Zkušený magistrátní úředník správně odhadl, že do sportovních

funkcí vnesou své cenné pracovní zkušenosti a metody. Zajímavou postavou viktoriánské Úřednické XI byl JUDr. František Kučera. Fotbal bral jako zábavu, ale na beku válel tak, že si ho tu a tam vypůjčilo i první mužstvo. Jeho dres oblékl také v mistrovské soutěži v roce 1912.

O VELIKONOCÍCH DO ZAJETÍ

Ve dvou maršbatalionech 28. pluku, jejichž části padly na Bílou sobotu roku 1915 v Karpatech do ruského zajetí (ale nepřešly do něj s vlajícím praporem a s doprovodem plukovní kapely, jak bájily mnohé pozdější legendy), byla i celá řada Viktoriánů v čele s předsedou, záložním důstoj-

níkem; ze známých borců tam byli Steiner, Breburda, Steinz... Později byl zajat i vyhlášený kanonýr Jaroslav Prokop. Většina hráčů patřila k takzvaným „heimkehrům“, propuštěným ze zajetí roku 1918 po uzavření brest-litevského míru, kterým se revolucí zmítané Rusko vyvázalo z války. Ale na návrat Rudolfa Henčla si Žižkov musel ještě dlouho počkat...

NEBERTE NÁM PRUHY!

Henčlovy reprezentační dresy se sportovní veřejnosti líbily, ale hráči tvrdili, že jim nosí smůlu. Bůhví jak na to přišli. Národní mužstvo v nich ve svých třech zápasech roku 1925 porazilo Rakušany 3:1, Maďary 2:0

a Jihoslovany 7:0! Až na čtvrtý pokus v nich v lednu 1926 v Turíně podlehl Italům 1:3 – ale to se muselo obejít bez spartánů, kteří byli na zájezdu ve Španělsku a nevedl je Henčl, který se na čas musel vzdát župních povinností i asociálního kapitanátu. Reptající borci toho využili a prosadili návrat k pruhovaným dresům. Žižkovský předseda se k týmu vrátil uprostřed léta 1927 a úspěšně jej pak vedl až do konce roku 1929. Změnou dresů se už nezabýval. Nové oblečení prosadil až pro památné italské MS 1934 Karel Petrů. První variantu tvořil červený dres s bílými trenýrkami, druhou bílý dres, u kterého zprvu červené trenýrky nahradily modré. ■

Přemožitelé Maďarů z roku 1925: Kolenatý, Dvořáček, Seifert, Hochman, Čapek, Silný, Kratochvíl, Červený, A. Hojer, Poláček, Perner a Henčl, v pokleku Káda, Kaliba, Steffel a Váňa. Kabátky jim sloužely.

Křest Henčlových dresů roku 1925 proti Rakušanům. Zleva Kolenatý, Štaplík, Káda, Vaník, Červený, Kratochvíl, Sedláček, Čapek, Mahrer, Severin, Wimmer, Seifert a bratři Hojzerové.

Z utkání Viktorky s věčným vršovickým soupeřem uprostřed 20. let – zasahuje brankář Václav Benda, vpravo Ladislav Ženíšek.

klubů nižších soutěží. Okřídlená byla jeho slova „my, malí klubové“, kterými nejednou zahájil bojovná vystoupení proti hegemonii mocných klubů. V jeho osobě začala platit zásada, že předseda nejpočetnější a nejvlivnější župy je zároveň asociálním kapitanem čili stavitel národního mužstva. To uznání její síly však nepůsobilo vždy pozitivně. Často se tak do župy přenášely věčné osobní spory o vhod-

nosti reprezentační sestavy nebo taktiky.

Když byl Fanta roku 1923 zvolen do čela svazu, stal se předsedou župy Jaroslav Bezecný. Ve všeobecné kocovině po neúspěšné reprezentaci na OH 1924 v Paříži se ti dva dostali do ostrého sporu, který se přenesl i na veřejnost. Ve víru intrik přišel Fanta o svazové předsednictví a po abdikaci Bezecného se nemohl vrátit ani do vedení župy, protože byl dokonce na-

krátko vyloučen ze svazu! Hledal se šéf nezapletený do války ne vždy uvážených slov. Výběr padl na Henčla. Nové košťe dobře mete. Předseda rázně zklidnil rozhádanou župu a zavelel k návratu do každodenní organizační práce. Národní mužstvo hned obdařil novými dresy. Byly červené se širokým bílým pruhem na prsou; státní vlajku nahradil znak. A reprezentanti dostali pro příchod na hřiště slušivé sportovní kabátky se státním

znakem. Dresy stejného řešení, ale ve žlutočerveném provedení, dal zhotovit také pro mužstvo Prahy.

V čele župy stál Henčl s krátkou přestávkou do roku 1930. V závěru jeho éry svaz registroval 31 986 fotbalistů a z toho Středočeská župa měla 14 675 hráčů. Přes tuto mocenskou pozici se fotbalová Praha pod jeho vedením chovala k ostatním župám vstřícně, se snahou o harmonickou spolupráci. ■

KLUB

OTEVŘENOST, VSTŘÍCNOST A TRPĚLIVOST

V ŘEPÍCH SE SOUSTŘEDÍ NA PRÁCI S MLÁDEŽÍ, ALE NA JEJÍ ÚKOR „NEŠIDÍ“ ANI A-TÝM

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ONDŘEJ HANUŠ

Od základu, trpělivě, otevřeně a vstřícně. To jsou hlavní kréda TJ Sokola Řepy, klubu, jehož dosavadním maximem ve více než devadesátileté historii je sice jen I. B třída, ale který díky této filozofii pozvolna začíná růst a dosahovat prvních úspěchů. A to jak co se týče mládeže, tak „A“ týmu, jenž zakončil podzimní část sezony na druhém, tedy postupovém místě. O I. A třídě tu ale nahlas nemluví, pro Řepy jsou prioritou hlavně malí fotbalisté a stabilizace celého klubu.

Oddíl, který vznikl v roce 1924, změnil zhruba před rokem vedení (z toho předešlého zbyl jen předseda Milan Rosenbaum) i uvažování. V první řadě se více začal soustředit na práci s mládeží. „Ve vedení máme stejný pohled na to, že v provinčních klubech, jako jsme my, musí vše začínat od mládeže. Ta pyramida je jasná, čím větší je mládež, tím větší je pak i potenciál celého klubu,“ nastiňuje Jiří Kočovský, trenér mladší přípravky a muž, který má v Řepích na starost právě mládež.

PO KAPKÁCH

Po roce práce už může vedení bilancovat dosavadní úspěchy či neúspěchy. A převažují kladné pocity. Mládež se rozrostla co do množství hráčů, tak přihlášených mládežnických týmů. „Bohužel před sebou pořád hrneme díru v podobě starších žáků, které zatím nemáme. Stejně tak mladší dorost, který sice máme, ale je sloučený s Motorletem,“ vysvětluje sekretář a trenér „B“ mužstva Petr Žmolil. „Musíme zkrátka počkat, až nám starší žáci dorostou, jiná možnost

není,“ doplňuje Miroslav Kolda, pokladník, který má v klubu zároveň na starosti marketing a webové stránky. Vzhledem k tomu, že Řepy jsou velké sídliště (žije tu zhruba 25 tisíc lidí), potenciálních mladých fotbalistů se tu najde dost. „Proto se snažíme dělat co nejvíce akcí, které by nás dostaly do pově-

domu sportu blízko. K tomu děláme turnaje přípravek,“ vypočítává Kočovský.

Klub se zkrátka místním otevřel – mimo jiné inzeruje v tamních novinách, zve na zápasy, pořádá nábor, rozjel nové webové stránky, Facebook... Přesto jeho šéfové čekali větší ohlas. „Lidé zatím s každou další akcí přibývají, vědí o nás, vědí, kde jsme, ale mohlo to být lepší. Asi musíme být trpělivější, je to běh na dlouhou trať,“ upozorňuje Miroslav Kolda. „Musíme jít lidem pořád naproti. Byť je to po kapkách, tak je lepší něco dělat, než čekat za stolem se založenými rukama,“ vystihuje Jiří Kočovský.

dělat na rovinu, tak nás podpoří. Logicky nám nebudou házet peníze jako hráč na zeď, když neuvidí konkrétní, byť dílčí kroky a úspěchy,“ myslí si Kočovský. „Podobné je to i s financováním. Je lepší skládat peníze po malých částkách, po dvou třech tisících, než čekat, že nám do klína spadne balík.“

KLUBOVÉ OBLEČENÍ

Fotbal v Řepích pochopitelně není výhradně o mládeži, což dokazují současná lichotivá umístění obou týmů „chlapů“ – vždyť jak „áčko“, tak „béčko“ zakončily podzim na postupových pozicích – „B“ tým dokonce před jarem vedl svou skupinu ve III. třídě. „Díky doplnění mladými kluky se nám podařilo zkonsolidovat oba týmy mužů. A byť se opět začalo ode dna, tak už to začíná nést ovoce. Áčko ani béčko určitě nejsou šizeny na úkor mládeže,“ vysvětluje Kočovský.

„Hodně se zlepšila vnitřní komunikace v kabině, navíc si dobře sedla parta,“ dodává Petr Žmolil. „Klukům jsme se snažili dát maximum, co si může takový klub dovolit. Dostali nového trenéra, příspěvek na kvalitní soustředění, mají od nás podporu, co se týká regenerace, tréninku nebo třeba vybavení. Ale ukáže se až na hřišti,“ naráží Kolda na postup do „A“ třídy.

Ten však pro klub není prioritou. „Necháváme tomu volný průběh. Minu-

TJ SOKOL ŘEPY

Rok založení: 1924

Vývoj názvu klubu: SK Slavoř Řepy, TJ Sokol Řepy, TJ Řepy – Zličín, TJ Sokol Řepy

Úspěchy: Opakovaná účast v I. B třídě

Současnost: I. B třída, skupina B

Počet týmů: dva týmy mužů („A“ – I. B třída – skupina B, „B“ – III. třída – skupina A), mladší žáci, starší přípravek, mladší přípravek, předpřípravek

domí veřejnosti a přitáhly kluky k fotbalu. Jednou za půl roku pořádáme sportovní workshopy, tedy setkání veřejnosti s klubem. Na nich se formou her a fotbalových cvičení rovnoměrně rozptýlených po hřišti dá mimo jiné vytipovat dítě, které má ke

Otevřenost a transparentnost se klubu vyplácí i v oblasti, která je pro podobné provinční mančafy zásadní – v jednání s potenciálními partnery, sponzory a radnicí. „Když na městské části vidí, že se snažíme vše

ŠKVÁRA AŽ DO ROKU 2010

V Řepích se ještě donedávna hrálo na škváře, fotbalisté tu na travnatou plochu vyběhli poprvé až před třemi lety. Dnes už za paneláky na okraji sídliště leží parádní plocha s umělým zavlažováním a nově vybudovaným ozvučením. Areál v Engelmüllerově ulici je tak konečně na úrovni – ač se v něm v nejbližší době žádné další podobné rozsáhlé úpravy konat nebudou.

Byť se zatravnění řešilo už v 80. letech, musel si klub i kvůli nejrůznějším tahanicím, které po revoluci vyvrcholily vydražením majetku Tělovýchovné jednoty, pod níž Řepy spadají, počkat až do roku 2010. Tehdy Městská část Praha 17 získala zpět bývalý majetek TJ. Klub poté podal žádost o přidělení dotací na ministerstvo školství – a obdržel je! Celou stavbu, kterou dofinancovala právě MČ, se podařilo bleskově zrealizovat. V roce 2011 byla dokončena a v červnu 2012 se slavnostně otevřela.

Hřiště s umělou trávou v Řepích k dispozici v areálu nemají, přes zimu tak trénují na „umělce“ u základní školy Socháňova, potažmo v tělocvičně na Laudově. A v nejbližší době se na tom nejspíš nic nezmění. „Máme sice vize a plány, že bychom tu postavili další tréninkové hřiště, ale je to komplikované a my jako klub to neovlivníme,“ objasňuje Miroslav Kolda.

Zásadní úpravy se tak v areálu Engelmüllerova konat nebudou, klub si musí vystačit s dílčí údržbou. „Vyměnit stará okna za nová, udělat za-

STADION TJ SOKOL ŘEPY

Název: Stadion Engelmüllerova

Adresa: Engelmüllerova 625/4, Praha 6 – Řepy, 163 00

Dopravní spojení: 2 minuty pěšky od autobusové a tramvajové zastávky

Sídliště Řepy (linky 180, 9, 10 a 16)

Počet hřišť v areálu: jedno travnaté

teplení,“ vypočítává Petr Žmolil. „Podobné je to i s hřištěm, doplnili jsme vertikutátor, lajnovačku nebo třeba smykovací síť,“ dodává Jiří Kočovský. „A podstatné je i nové ozvučení, které je směřováno nejen na hřiště, ale i na planinu, kterou máme za kabinami a na níž se konají nejrůznější akce a workshopy pro veřejnost.“

Další drobnosti, která však pro klub může hrát velkou roli, jsou směrovky navigující k areálu. „Problém byl v tom, že jak jsme na samém okraji sídliště, tak spousta místních, ale třeba i soupeřů nevěděla, jak se sem dostat,“

vysvětluje Kolda. „Je přece jen snazší navést je směrovkami než říkat: Za tramvajovou točnou dvě stě metrů a pak doprava,“ usmívá se Kočovský.

Díky tomu, že se podobnými dílčími kroky klub dostal do povědomí, nachází si sem cestu víc diváků. „Návštěvy jsou myslím průměrné, kolem sta lidí, ale v létě jich přijde i sto padesát,“ sumíruje Petr Žmolil. „A chceme přidávat další details, jako třeba umístit na stožár s ozvučením vlajku, nebo vybudovat dětské hřiště ve spolupráci s městskou částí,“ uzavírá Jiří Kočovský. ■

Na pozůstatky škváry to v Řepích nevypadá.

lou sezonu jsme vykopali B třídu a myslít si, že hned půjdeme zase o úroveň výš, by bylo tróufalé,“ zůstává při zemi Petr Žmolil. „Samozřejmě se postupu nebráníme, ale pořád je před námi spousta zápasů. Stačí dvakrát prohrát a všechno je úplně jinak.“

Za zlepšenými výsledky i „zdravější“ atmosférou v celém klubu stojí i zdánlivá drobnost, která je však – zejména pro ty nejmladší fotbalisty – poměrně zásadní. „Podařilo se nám nastartovat klubové oblékání. Je to sice jen taková třešnička na dortu, ale je skvělé vidět jít po sídlišti malého kluka v zeleno-černé bundě se znakem Řep. A je toho čím dál víc, začali jsme kšiltovkami, šálami, teď máme bundy, náramky, batohy,“ vypočítává Kočovský. „Děti jsou za to hrozně rády, najednou mají pocit, že někam patří, jsou hrdé.“

Co se budoucnosti týče, Řepy mají jasnou prvotní metu – stabilizaci. „Chceme vyplnit díru, která vznikla v mládeži, možná do budoucna najet na ročníkové kategorie, protože momentálně je máme rozdělené po dvou letech. Ale uvidíme, jak silný přijde ročník, radši si nedáváme přehnané cíle,“ upozorňuje Miroslav Kolda.

Pakliže se v Řepích podaří rozjet mládež „naplno“, bude to dobře i pro celý český fotbal. Vždyť klub ze západu Prahy vyslal do velkého fotbalu poměrně velké množství fotbalistů, kteří dnes válejí v nejvyšší soutěži. Za všechny lze jmenovat reprezentanta do 21 let Petra Nerada, který je momentálně na hostování v Jihlavě, jeho kolegu z jedenadvacítky a gólmána Slavie Karla Hrubého nebo třeba dalšího mladého reprezentanta, obránce Dukly Matěje Hanouska. ■

Zásadní úpravy v brzké době v areálu nečekejte!

HOBBY

MAJÍ SKALP ŠPANĚLSKA I FRANCIE

MARTIN CHALUPA A FILIP VYHNAL ZE SLIVENCE REPREZENTUJÍ ČR V PLÁŽOVÉM FOTBALE

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PLAZOVAKOPANA.CZ

Málokterý hráč z I. A třídy cestuje díky fotbalu po Evropě a utkává se s nejlepšími kluby starého kontinentu, z nichž některé navíc dokáže porazit. MARTINU CHALUPOVI A FILIPU VYHNALOVÍ se to podařilo. Ne však se Slivencem, za který momentálně kopou, ale s českým národňákem plážového fotbalu. Oba jsou jeho oporami a Martin dokonce trenérem.

Zatímco Filip je v plážovém fotbale stále vesměs nováček, Martin se k němu dostal před devíti lety, když hrával třetí ligu za Slavoj Vyšehrad. „Oslovil mě pan Lafek, který tam tehdy působil a zároveň dělal s panem Šerákem plážový fotbal. Šel jsem nejdřív do zimního kempu, dostal jsem se do širšího kádru národního mužstva a pak za něj začal hrát. Tehdy u nás ještě žádná liga nebyla, jen národňák,“ vysvětluje současný kapitán a trenér „repre“, který před rokem oslovil Filipa, jestli by si plážový fotbal nechtěl zkusit také. „Účastnil jsem se přípravného kempu, celkem mi to šlo a hlavně mě to chytlo,“ popisuje své začátky Vyhnal.

HRÁČ ROKU A NEJLEPŠÍ NOVÁČEK

Oba se v reprezentaci vypracovali mezi opory. Martin pravidelně sbírá ceny pro nejlepšího hráče, stal se jejím kapitánem a letos dokonce hra-

jícím trenérem. Filip byl nedávno vyhlášen nejlepším nováčkem roku 2014. A přestože oni i všichni jejich spoluhráči mají plážový fotbal jen jako koníček, týmu se daří - Česká republika se pravidelně kvalifikuje na evropské šampionáty.

Ten světový je však zatím v nedohlednu. „Je v podstatě nemožné se tam dostat. Z evropské kvalifikace tam postupují nejlepší čtyři nebo pět týmů, na rozdíl od nás jsou to všechno profici, kteří hrají plážový fotbal celoročně. Se Španělskem, Itálií nebo třeba Ruskem se nemůžeme měřit,“ objasňuje Martin.

Přesto však už Češi dokázali získat skalpy velmocí. „Když jsme hráli, tuším že v roce 2008, kvalifikaci na mistrovství světa, která se stejně jako na Evropu koná formou turnajů, nejdřív jsme se Španělskem prohráli 1:7. Ale potom nás asi trochu podcenili a my jsme vyhráli 4:1. A porazili jsme i Francii,“ upozorňuje Martin.

Aby Češi předváděli podobné výsledky opakovaně a dostali se na úroveň těch nejlepších, potřebovali by úplně jiné podmínky. „Všechno je to o penězích. Plážový fotbal je finančně poměrně náročný sport, musí se platit letenky, ubytování na turnajích,“ vypočítává Martin. „Když se třeba Rusové rozhodli, že budou nejlepší, prostě do toho sportu napumpovali obrovské množství peněz. Zaplatili hráče, udělali z nich profesionály a dali jim veškeré zázemí. Ti kluci vlastně celý rok nedělají nic jiného, než že hrají plážový fotbal. Tomu u nás nedokážeme konkurovat.“

V BOHEMIANS S KOLLEREM

V čem jsou největší rozdíly (a předností) plážového fotbalu oproti tomu klasickému? „Mě nejvíc baví, že člověk je pořád ve hře. Ve velkém fotbale se třeba deset minut nedotknu balonu, ale tady si ho užiju,“ vystihuje Filip. „Plážový fotbal je o technice, člověk musí mít rád míč. Snažíme se hrát hodně vzduchem, ostatně po zemi to ani nejde, povrch je křivý. Zatímco ve fotbale se snažíte dostat míč pod kontrolu na zem, tady ho naopak musíte dostat do vzduchu,“ doplňuje Martin. „Hodně se hraje přes gólmána, který vyhazuje až na hrotového útočníka. A velkou roli

hrají signály, ať už z rohů nebo z autů,“ nastiňuje taktiku Filip.

Dalším rozdílem je i to, že plážový fotbal je bezkontaktním sportem.

„Měl by být,“ směje se Martin. „Hodně se třeba zakončuje střelou přes hlavu. A ve chvíli, kdy si člověk nahoď balon na nůžky, tak už by se ho ten bránící neměl vůbec dotknout, jinak se píská ▶

MARTIN CHALUPA

Věk: 34

Klub: AFK Slivenec

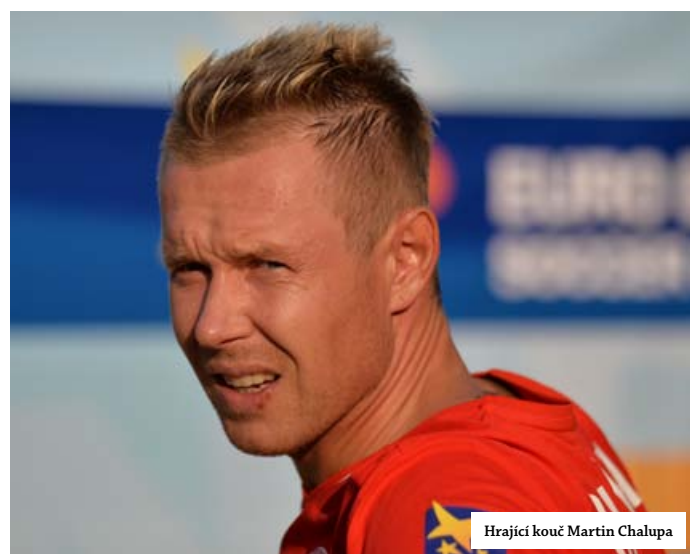
Post: střední záložník

Česká reprezentace v plážovém fotbale

Filip Vyhnal v akci

Hrající kouč Martin Chalupa

faul," vysvětluje Martin. „Ale poslední dobou se trochu přiostrřilo. Navíc hodně záleží na rozhodčím, jaký nastaví metr," dodává Filip. Riziko zranění však prý není nijak zásadní. „Písek je měkký, takže klouby se tolik neopotřebují. Na druhou stranu hodně zabrat dostávají palce. Když jsem začínal a blbě jsem trefil míč, tak mě to

bolelo měsíc," naráží Filip na fakt, že „plážovka" se hraje bez bot. „V tom zase hraje roli technika. Člověk se musí naučit balon dobře trefit," dodává Martin, který je stejně jako Filip fotbalově extrémně vyčerpán. Vždyť dvakrát týdně trénují ve Slivenci (plus víkendové zápasy), jednou týdně mají plážový fotbal (přes zimu se připravují v hale v Libuši) a do toho hrají futsal. „Hlavně během sezony moc času není," přiznává jeho kolega. Mimochodem - oba kromě reprezentace kopou ještě v nejvyšší české soutěži „beach socceru" za BS Bohemians 1905, kde mají věhlasné spoluhráče. Za „klokany" totiž hrají například Jan Koller, Radek Šírl nebo Miroslav Miller.

ZÁCHRANA SE POVEDE

Co se velkého fotbalu týče, oba reprezentanty dovedly do Slivence úplně jiné cesty. Martin začínal s fotbalem na Vysočině, kde hrál za Sokol Budišov. Pak se přestěhoval do Prahy, kde postupně hájil barvy Zličína, Dukly a Slavoj Vyšehrad. „Potom jsem byl dva roky na Kypru, kam jsem se dostal přes kamaráda. Letěl jsem tam na dovolenou a dopadlo to tak, že jsem podepsal smlouvu s dru-

holigovou Omonii Aradippou," usmívá se. „To bylo hezké období. Útočný fotbal, sluníčko, prostě pohoda." Na Kypru si Martin vyzkoušel ještě angažmá v klubu Ayia Napa a pak se vrátil do Česka, kde hrál za Loko Vltavín a poté za Klecany. „Potom jsem šel ještě do Německa, kopal jsem pátou nejvyšší soutěž v Heidenau. A pak už Slivenec, kde hrál a hraje můj kamarád Michal Starec, který zároveň dělá technického vedoucího v plážovém fotbale," ličí.

Filip odstartoval kariéru v Troji, odkud ještě v mládežnických kategoriích odcházel na hostování. „V žácích jsem byl ve Viktorce Žižkov a v dorostu na Kladně. Potom, od nějakých osmnácti let jsem postupně hostoval v Dukle a na Lokádě, kde jsem se potkal s Martinem. S ním jsem potom byl v Klecanech, které mě koupily z Troje. A teď jsme spolu i ve Slivenci, kde také hostuji," vypočítává. Současné angažmá si oba pochvalují. „Máme skvělou partu. Ale mohli bychom mít víc bodů. Měli jsme velkou marodku a kvůli tomu jsme se trochu namočili do boje o záchranu. Ale ta se povede, věříme tomu. Jen musíme být všichni zdraví," shodují se Martin s Filipem.

Ve velkém fotbale si už ani jeden z nich velké cíle nedává. Mají ho spíš jako doplněk k tomu plážovému. „Chtěl bych se udržet v národáku a věnovat se hlavně plážáku," tvrdí Filip.

„Já to doklepu ve Slivenci, jsem tam spokojený. Už nikam nejdu, prošel jsem toho dost," směje se Martin. „A co se cílů v plážovém fotbale týče, chtěli bychom postoupit z B skupiny do áčka, což je podle mě v horizontu tak dvou let celkem reálné," myslí si reprezentační kapitán.

„Ale vše záleží na podmínkách. Kdyby byly alespoň takové, jako jsou třeba ve futsalu, byl bych šťastný. Ale my peníze těžko ovlivníme. Můžeme pomoci jen tím, že nalákáme kluky, kteří by o plážový fotbal měli zájem. Každý, komu je do čtyřadvaceti let a hraje na úrovni alespoň I.A třídy, je vítán," vzkazuje Martin Chalupa s tím, že veškeré informace jsou na webu plazovakopana.cz nebo na [Facebooku Beachsoccer](https://www.facebook.com/Beachsoccer).

FILIP VYHNAL

Věk: 25

Klub: AFK Slivenec

Post: ofenzivní záložník, univerzál

INZERCE

FSG **SVOBODA ŠTEINFELD**

FOTO MĚSÍCE

REKLAMACE?

„PANE, VY TO NEVIDÍTE? VŽDYŤ TA LAJNA JDE ÚPLNĚ ŠEJDREM...” JAKO BY ŘÍKAL ROZHODČÍ FRANCESCO MAIELLO SPRÁVCI KRÁLOVICKÉHO HRŠTĚ. „ALE HOUBY, JE TO PŘESNĚ PODLE ŠABLONY!” I TAKHLE MOHLA VYPADAT DEBATA O POLOČASE ZÁPASU. VE SKUTEČNOSTI ŠLO (ASI) ÚPLNĚ O NĚCO JINÉHO. O CO? ZAPOJTE I VLASTNÍ FANTAZII!

FOCENO: BĚHEM PŘEBOROVÉHO UTKÁNÍ V KRÁLOVICÍCH
AUTOR: PAVEL JÍŘÍK ST.

ATRAKTIVNÍ WEB PFS

Aktuální zpravodajství z fotbalu v hlavním městě a kompletní archiv Speciálu najdete na internetových stránkách

www.fotbalpraha.cz

Léto 2015
se slevou pro malé i velké fotbalisty

Dovolená v pohodě

ALEXANDRIA
cestovní kancelář

Kupon na slevy z cen zájezdů CK ALEXANDRIA
pro členy a fanoušky Pražského fotbalového svazu:

- 14 % z katalogových cen leteckých zájezdů z nabídky CK Alexandria***
- 9 % z katalogových cen zájezdů s vlastní a autobusovou dopravou***
- 5 % z last minute nabídek CK Alexandria***

Jméno a příjmení objednavatele zájezdu:

Rezervační číslo objednaného zájezdu: Fotbalový klub:

* Více informací získáte a slevu uplatníte v našich pražských pobočkách:

Vodičkova 25, 110 00 Praha 1, a Španělská 2, 120 00 Praha 2

TENTO KUPON LZE VOLNĚ KOPÍROVAT A ŠÍŘIT MEZI ČLENY A PŘÍZNIVCE VAŠEHO KLUBU. NA VYŽÁDÁNÍ JEJ ZÍSKÁTE I VE VÝŠE UVEDENÝCH POBOČKÁCH.

ALEXANDRIA
cestovní kancelář

FOOTBALLMANIA, A.S.